

אתגרת

בשבע 1163 | כ"ה באלול תשפ"ה, 18.09.25

תפילות המגלישה

שלוש תפילות ביום ושבירת צום בכריסטיאן: מגי
טביבי, מגישת מהדורת החדשות של ערוץ 14, מדברת
על תהליך החזרה בתשובה, ומספרת על החיבוק
שמעניק עם ישראל דווקא לתוכן היהודי והלאומי
שהיא מביאה איתה למסך // **רבקי גולדפינגר**

ראש השנה
גיליון חג

אביגיל מייזליק עם שתי מנות
מיוחדות לשולחן החג

צביקה מור, יושב ראש פורום תקווה, מסכם שנה של מאבק
נגד הזרם ולמען החטופים // **עניין אישי, רבקי גולדפינגר**

דביר שרייבר נפרד מהתסכולים של תשפ"ה
ומיחל לשנה שפויה יותר

ורד וספיצברי פגשה את השכול שלוש פעמים,
אבל אין לה שאלות לאלוקים // **עמיה זר**

2004 < 145 השתלות
2014 < 303 השתלות
2024 < 434 השתלות
2034 < ???

בכל שנה, מספר
החולים החוזרים
לחיים בזכות
המאגר הלאומי
לתורמי מח
עצם-

גדל.

ami.org.il
***2236**

בזכותכם ניצלו עד היום 6,279 חולים.
עזרו לנו להמשיך להגדיל את המאגר הלאומי
לתורמי מח עצם ואת מערך התמיכה בחולים.
תרמו 180 ₪ והוסיפו למאגר עוד דגימה מצילת חיים.

בשם ה' נעשה ונצליח!

יש חסד יש סימן ברכה

בראש סוג. BOP

שמחת חג במחירי יש חסד

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • באר שחוק • עפולה • קרית מלאכי

פוד אפיל עושים לכם את החג!

רוסטר עם מכסה ארומטי 6 ליטר
BLACK MARBLE

2=200 ₪

מארז מחבתות 24 + 28 ס"מ
SAHARA

2=200 ₪

פלטת גריל עגולה עם מכסה זכוכית
30 ס"מ + מלקחיים
BLACK MARBLE

2=300 ₪

סט צלחות 18 חלקים זכוכית
LOTUS WHITE PEARL GOLD

299 ₪

סט סירים 9 חלקים
BLACKBERRY

599 ₪

מארז 12 אחסוניות זכוכית עגולות
300 מ"ל + מדבקות

2=200 ₪

מכשיר בישול רב-תכליתי 32 ס"מ
ANYCOOK

299 ₪

מעבד מזון
רב-תכליתי
1000w

499 ₪

כולל דיסקית לקוביות

סט סכו"ם מהודר 24 חלקים ADI

199 ₪

מתנות שכיף
לתת ולקבל!
רק-ב-
25 ₪

סוּטאז' 32 ס"מ ידידות "אפקט העור"
CHARM

2=300 ₪

בתוקף עד ה-16.10.25 | 10% נוספים יינתנו בקנייה מעל 399 ₪
למוצרים המשתתפים במבצע | כל נקודה שנצברת = 1 ש"ח | בכפוף לתקנון מועדון | ט.ל.ח.

לרשימת החנויות המלאה ולאתר האונליין:
foodappeal-online.com

food
appeal®

כל החנות ב-

60%

+10% הנחה על היתרה*

+10% צבירת נקודות

לחברי מועדון ומצטרפים חדשים!

היא נותנת את הלב אנחנו נותנים לה גב

מאז פרוץ מלחמת חרבות ברזל נפצעו קשה כ-3,100 חיילים, עבורם הקרב עבר מהחזית הצבאית לחזית השיקום. בחזית הזו עומדות האימהות – נושאות את הכאב, הדאגה והמאבק היומיומי במסע הארוך והקשה לשיקום ילדיהן.

מתוך המצוקה המשותפת והיעדר המענים מצד הרשויות, נוסדה אמא לביאה – רשת תמיכה עוצמתית שמחזקת כבר מעל 450 אימהות וצומחת במהירות רבה. העמותה מעניקה ליווי רגשי, תמיכה קבוצתית, סיוע משפטי מול רשויות, סדנאות וריטריטים תרפויטיים.

**נותנים גב
לאמא שבחזית**

קמפיין גיוס המונים
15-25.9.25 | כ"ב-ג' תשרי

הבנק הבינלאומי הראשון, בנק 31 | סניף 12 | חשבון 343973

052-3703781 מיכל

גם אחה"צ עם הילדים
רגע לפני היציאה לגינה
אל תוותרו
על הקפה שלכם

תמיד בא בטוב

פרווה -

המותג הבינלאומי
בכשרות מהודרת

זורמים אל העתיד: המשימה למציאת מים על מאדים מתחילה כאן!

משבר האקלים הגיע לנקודת האל-חזור, ומדינת ישראל נאלצה לשלוח משלחת חילוץ למאדים כדי למצוא מים וליצור עתיד חדש לאנושות. כחברה המובילה בניהול משק המים, "מקורות" נבחרה להוביל את המשימה ההיסטורית - וכאן אתם נכנסים לתמונה

המורכבים של טיפול במים, סינון, שאיבה והתפלה.

מציאות מדומה (VR) - חבשו קסדות VR וצאו לטיסה למאדים, שם תתבקשו להקים ולנהל את הטכנולוגיות החדשניות לטיפול במים.

הצטרפו לחוויה ייחודית ומעשירה - בואו לגלות איך כל טיפה מגיעה אליכם!

מרכז מבקרים "אשכול" שבצפון, הממוקם בלב אתר אשכול של "מקורות", מסמל את השילוב בין מסורת של אספקת מים איכותית לבין פיתוחים טכנולוגיים פורצי דרך.

האתר הוא ביתו של "מפעל הסינון המרכזי" - אחד מהגדולים והמורכבים מסוגו בעולם, המאפשר לשפר עוד יותר את איכות מי הכנרת המסופקים לכל רחבי הארץ.

באמצעות שילוב של טכנולוגיות מתקדמות, שיטות הנדסיות חדשניות ותהליכי תפעול חכמים, מגיעים מי הכנרת לרמת צלילות ואיכות הגבוהות ביותר, בהתאם לתקנים המחמירים ביותר בעולם המערבי. הישגים אלו מציבים את ישראל בחזית החדשנות הגלובלית בתחום ניהול משאבי המים.

בואו להפוך לאסטרונוטים של משק המים הישראלי, תפצחו חידונים מאתגרים ותצאו לטיסה מרהיבה ללב החלל באמצעות משקפי VR מתקדמים. הצטרפו עכשיו למשימה - המים מחכים לכם על מאדים! בואו לגלות את עולם המים של ישראל במרכז המבקרים החדש של "מקורות" באתר אשכול שבצפון!

חברת "מקורות" מזמינה אתכם למסע מרתק ומלא חוויות בעקבות מקורות המים של ישראל, תהליכי הטיפול השמתקדמים והשיטות החדשניות להבטחת מים, בשילוב טכנולוגיה, חדשנות ו- הכל במקום אחד.

מה מחכה לכם בביקור?

מיצג מולטימדיה מרהיב - הסבר מרתק על מקורות המים של ישראל, דרכי הפקתם והשיטות המתקדמות לטיפול בהם.

משחקים וסימולטורים אינטראקטיביים - תנסו את כוחכם במשחקים חווייתיים שידגישו את חשיבות המים בישראל, ההתמודדות עם אתגרי אספקת המים והפתרונות היצירתיים של "מקורות".

בעזרת טכנולוגיה חדשנית תוכלו לחקור ולהבין את התהליכים

ילדי העוטף חציירים תקווה

מהדורת דפס מיוחדת
לכבוד השנה החדשה

חלק מההכנסות של המהדורה יתרמו לעמותת "עטופים באהבה", שתומכת בילדים וילדות שאיבדו הורה במלחמה מאז ה-7 באוקטובר.

כל הטוב שבטבע, איך שטוב לכם

למהדרין מן המהדרין

מורים טובים רק מלמדים... המורנטורים של שאנן משנים את כללי המשחק!

מסלול רום למצטיינים

תוכנית הכשרה למנהיגות חינוכית
לבעלי נתונים מתאימים
(מלגת לימודים מלאה)

תואר שני

מקרא | חינוך
אנגלית | יעוץ חינוכי

תואר ראשון ותעודת הוראה

מתמטיקה | מקרא | תושב"ע | היסטוריה
אנגלית | הגיל הרך | חינוך בלתי פורמלי
חינוך מיוחד | חינוך יסודי

ההרשמה לתשפ"ו בעיצומה *8781

מעונות

אווירה משפחתית

מערך מלגות

קרבה לרכבת

מדרשה

כשהשירות נוח כל השנה דבש!

לקוחות מאוחדת

השנה יותר מתמיד, אנו זמינים עבורכם עם נוח העוזר האישי
באמצעות מערכת מענה קולי מתקדמת ומותאמת
המאפשרת ביצוע פעולות בקלות וביעילות

ומאחלים לכם שנה טובה, שנה של בריאות איתנה

כשהחלפתי את השאלה 'מה אני מקבל' בשאלה 'מה אני יכול לתת' הדרך מהעמדה של 'קורבן' לזוגיות בריאה מתחילה בשאלה אחת: לא מה אני מקבל ממנה אלא מה יוצא ממני אליה

"בעצם, כל המקומות האלה שאני כועס על נעמי, הם מקומות שבהם אני אמור לעבוד על עצמי?" שאל יואב. "בדיוק. במקום להגיד: 'היא לא נותנת לי', לשאול – מה אני יכול לתת לה ומה אני לא נותן לעצמי? במקום לחפש ממנה אישור, להתחיל למצוא אותו מבפנים.

זה תהליך לא קל שמרגיש כמו גמילה, אבל בסופו של דבר זה חופש אמיתי, וכאן מתחיל השחרור שלך.

ברגע שאתה מפסיק לחכות שימלאו אותך מבחוץ, אתה מגלה שהכוח הזה נמצא בתוכך, ודווקא אז – מתוך החופש הזה – אפשר לאהוב באמת", עניתי לו. "אז מה שאת אומרת זה שאני לא זו שצריכה להרים את יואב?" שאלה נעמי. "בדיוק, את לא כאן כדי להחזיק אותו, הוא לא הילד שלך. את כאן ללכת לצידו. כשכל אחד מכם ילמד לתת את מה שהוא כל כך חיפש מהשני, יפתח מרחב חדש של חיבור ולא מרחב אינטרסנטי של תלות".

"כל השנים האלה בעצם כשלא קיבלתי את מה שרציתי, הייתי צריך ללמוד להסתכל פנימה, ואני פשוט לא הייתי מוכן להתמודד עם הכאב הזה", אמר יואב לנעמי.

"זו בדיוק התנועה של זוגיות בריאה. היא לא המקום שבו אנחנו מקבלים סוף סוף את מה שחסר לנו, אלא המקום שבו אנחנו מגלים איך לתת את מה שחיפשנו, לא מתוך חוסר אלא מתוך מלאות".

"זה ממש מרגיש לי כמו גמילה קשה מאוד", אמר יואב.

"ואם נצליח נוכל להרגיש באמת חופשיים יחד", הוסיפה נעמי.

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

הוא הרגיש שזה יעלה לו את הערך, משהי שהתחתנה עם גבר מצליח, היא הרגישה שהיא תקבל ביטחון... לצערי הרב, כל הציפיות האלה מתנפצות במהלך הקשר, ומתגלה שכן או בת הזוג לא באמת יכולים לממש אותן.

הזוגיות הבריאה שואלת הפוך: מה יוצא ממני אליה, מה אני נותן לה ומה מתגלה מתוכי", הסברתי.

"זה בדיוק מה שאני אומרת לו כל הזמן, שהוא עסוק רק במה שחסר לו ובמה שהוא לא מקבל", התערבה נעמי.

"אבל בחרתי אותך כי רציתי שפשוט תאהבי אותי, זה לא טבעי?" שאל יואב בפליאה.

"זה טבעי מאוד", עניתי במקומה. "בתת־מודע בחרת בנעמי כי היא מסוגלת לאתגר אותך במקומות הכי כואבים שלך. היא לא כאן כדי למלא את החוסר שלך אלא כדי לעזור לך לגלות בתוכך את היכולת להעביר דרכך את השפע. כשאתה רוצה שהיא תעריך אותך, זו הזמנה עבורך להעריך אותה ודרך זה תרגיש בתוכך את ההערכה הפנימית".

"בעצם, היא לא אמורה לתת לי את מה שאני כל כך מחפש?" שאל יואב עם נימה של התנגדות.

"נכון. אפילו להפך – היא מאמנת אותך לוותר על הצורך הזה. מי צריך אישור חיצוני? רק מי שאין לו אישור פנימי".

"זה נשמע מעט אכזרי, כאילו אני צריכה להכאיב לו על מנת שיתפתח", הגיבה נעמי.

"לא מדובר פה בלפגוע, אלא בחשיפה של המציאות שביניכם, של כל המקומות שבהם אתם עדיין תלויים. כשהוא מבקש ממך משהו שאת לא מסוגלת באמת לתת, זו הזמנה עבורו לגלות בתוכו את מה שחסר, וזו התנועה שהוא צריך לאמץ החוצה".

"אני פשוט מרגיש שאני לא מקבל את כל מה שאני צריך מנעמי. נעמי לא מספיק אוהבת, לא מפרגנת, לא רואה אותי... אני תמיד מרגיש חסר בקשר הזה", אמר יואב.

"זה לא משנה כמה אני נותנת מעצמי, זה אף פעם לא מספיק ליואב. אני עייפה מהתחושה הזו כבר", התעצבנה נעמי.

"יואב, בעצם מה שאתה אומר זה שאם היא תיתן לך את כל מה שאתה צריך אתה תהיה שמח, ואם המצב ימשיך כמו עכשיו, מצב שבו היא לא נותנת לך את כל מה שאתה צריך, אתה פשוט סובל", בדקתי עם יואב.

"בדיוק", ענה יואב. "אפשר להגיד שאתה הקורבן בקשר הזה?" שאלתי אותו.

"לא יודע אם לקרוא לזה קורבן, אבל ברור שאני מופלה פה לרעה", אמר יואב. "כשהאויש שלך תלוי בנעמי שאם היא תיתן לך תהיה שמח ואם לא אתה תסבול, זו עמדה שבה אתה בעצם תגובתי למציאות שבה מישוהו אחר שולט ברגשות שלך", הסברתי.

"אז אני גם אשם בכל המצב הזה?" שאל יואב בטענה.

"בכלל לא מדובר באשמה. אני אומרת שיש פה בחירה בין שתי אפשרויות, ואם אתה רוצה לצאת מהמצב הזה אתה צריך לבחור, אבל לפני כן חייבים להבין מהן שתי האפשרויות, אחרת באמת תמשיך להיות בעמדה של חוסר בחירה; אפשרות אחת היא לא להמשיך את הקשר, חשוב להבין שזו גם אפשרות, אף אחד לא מאיים עליך עם אקדח ומאלץ אותך להיות עם נעמי. האפשרות השנייה היא לקחת מאה אחוז אחריות על האושר שלך... וגם על הסבל שלך....".

"אבל זה נשמע כמעט בלתי אפשרי, אני רוצה להרגיש נאהב", ענה יואב.

"הרבה אנשים נכנסים לתוך זוגיות מתוך שאלה אחת: מה יוצא לי מזה?"

"מה הכוונה?" שאל יואב. "נניח מישוהו שהתחתן עם מישהי יפה,

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

תכלה מנה...

ממרח השחר העולה,
למנות אחרונות וקינוחים
שלא יישאר מהם פירור.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

מפוח בדבש

באיחור של שבועיים, הבנתי מה אמרו סביבי ביידיש. וזה הגיע בול בזמן

1 איך זה להיות בשבת שלמה של רוממות, התרגשות והכנה לימים הנוראים, בלי להבין מילה? זה מה שעבר עליי בשבת פרשת כי תצא, לפני שבועיים. היינו באטלנטה, בשבת לחברי ולתומכי קהילת 'פני מנחם' בהנהגת ראש הישיבה הרב שאול אלתר. אשתי נתנה הרצאות בעברית ובאנגלית בעזרת הנשים. ואני? נלחמתי ביידיש בעזרת הגברים.

אגב, יש גם יתרונות מסוימים בלא להבין מה מדברים. אני לא רוצה לקדש את הבורות (או "עמרצות" כמו שאומרים ביידיש) אבל לעיתים, כשהמילים לא מבלבלות אותך, אתה יותר מרוכז בלחות את הרגע. ובמקרה הזה: לראות את מאור הפנים של הרב, את המבטים של החסידים, את האהבה שלהם אליי, את הקשב לכל מילה שיוצאת מפיו, את המשיכה שלהם אל הקודש. ומדובר בעיקר באנשים בעלי מומן שנמצאים עמוק בחיי המעשה, כן?

2 אבל לכל שבת יש מוצאי שבת. חזרנו לארץ, וגילינו שלקהילה המיוחדת הזאת יש מכון "להוצאת דברי תורה מרבינו ראש הישיבה שליט"א, בן מרן רבינו הפני מנחם זי"ע" שמדפיס מדי שבוע עלון של דברי התורה שנאמרו בשבת שעברה.

וכן, באופן די משעשע - שהוא בטח משל חסידי יפה בעצמו - מצאתי את עצמי יושב בשבת האחרונה בבית בירושלים עם חוברת צנועה, שמספרת לי מה שמעתי בשבת שעברה וממה כולם כל כך התרגשו. הנה רעיון נפלא שמצאתי בה ומבחינתי הגיע אליי בול בזמן, כמה שעות לפני הסליחות הראשונות - כאשר שוב ראש השנה מתקרב, ושוב אני עומד כדל וכרש ודופק על דלתות תשובה ומבטיח הבטחות:

"כמעט בכל שנה אני חוזר על הווארט של הדו"קובער. ס'איז אזוי גוט. זה כל כך טוב!", פתח ר' שאול אלתר את שיחתו בסעודה שלישיית. "ואין זה בגדר אמרה יפה בעלמא, אלא צריך לזכור אותה היטב: הרב הקדוש בעל העטרת ישועה מדו"קוב זי"ע היה פעם בחודש אב בברלין לצורך רפואה, והלך לטייל בשדרה גדולה. היו שם הרבה עצים, ונשרו מהם הרבה עלים בגלל הרוחות. והיה שם פועל ניקיון שהיה עובד מדי יום לאסוף את כל העלים כדי לנקות את הרחוב. שאל אותו הרב הקדוש מדו"קוב זי"ע: 'הרי הנך עובד לשווא, ועד שהנך מסיים לנקות את הרחוב, הרי שוב נושרים עלים בתחילת הרחוב, ולעולם אינך רואה רחוב נקי, וכל יום הנך חוזר ועושה אותה עבודה, ומהיכן לך כוחות הנפש לעבודה כזו?'".

3 וכאן הביא ר' שאול אלתר את תשובת עובד הניקיון עם המפוח לרבי מדו"קוב. כאמור, לפני שבועיים לא הבנתי מילה, אבל אחרי שקראתי את הגרסה המתורגמת לעברית, אני מרשה לעצמי להשאיר כמה משפטים ביידיש, ככה בשביל האווירה. מקווה שזה בסדר מבחינתכם. וכך ענה הגיבן הקדוש מברלין לרבי. אופס, התבלבל לי עם סיפור אחר... כך ענה מנקה הרחובות מברלין לרבי: "הער ראבינער, ווען מען וואלט נישט גערייניגט - וואלט די שמוץ געווען ביז איבער די אויערן!". ובתרגום חופשי: "כבוד הרב, אם לא היינו מנקים יום - אז הלכלוך היה מגיע עד מעל האוזניים!".

והמשיך ר' שאול וסיפר: "כשמוע הרב הקדוש מדו"קוב זי"ע את דברי המנקה אמר: 'יעצט קען מען גיין צו סליחות!', עכשיו אפשר ללכת לסליחות. וכאשר חזר הרב הקדוש מדו"קוב זי"ע לביתו סיפר לחסידים את העובדה הנ"ל. כי לפעמים אדם חושב לעצמו, הרי לפני שנה הבטחתי לשוב בתשובה שלמה להיטיב את מעשיי ולשנות את דרכיי, ואיך אעזי פניי להבטיח שוב ולבקש פיוס מה? אבל אף על פי כן עלינו לשוב מדי שנה. כי לולא התשובה של ימים אלו וכפרת יום הכיפורים, הלכלוך מהחטאים והעבירות היה מגיע עד מעל האוזניים. רק על ידי התשובה מדי שנה בשנה אנו יכולים להחזיק מעמד".

צילום סלולרי: ידידיה מאיר

כבר כמה שבועות שאני מתרגש מהשלט הדיגיטלי הענקי שמוצב בכניסה לירושלים. הוא נמצא ממש בכל הכניסות לעיר (בדקתי!). וכך נכתב בו: "הימנעו מהגעה ברכב פרטי לסליחות בעיר העתיקה והשתמשו בתחבורה הציבורית". ראיתי מישהו שכתב שיש פה ממש הוראה רוחנית לקראת הסליחות, לא לבוא כאדם פרטי, אלא להיות חלק מתפילה ענקית בציבור. זה יפה. אבל השבוע עיריית ירושלים עלתה שלב ב"הדטה במרחב הציבורי" ותלתה בכל רחבי העיר שלטי חוצות: "ירושלים - בירת הסליחות של ישראל". איזה יופי! שם חדש נוסף ל-70 שמוותיה של ירושלים. פה כבר לא צריך שום הסבר רוחני. עיר שסולחה לה יחדיו.

4 "אומנם צריכים את הפחד והמורא של ימי אלול", אמר ר' שאול אלתר בסיומה של אותה שיחת מוסר אטלנטאית, "אבל מאידך, צריכים גם לדעת שימי הסליחות הם מתנה טובה. די זיסע סליחות טעג. הימים המתוקים של הסליחות. וצריכים את שני הכוחות. הרב הקדוש משינאוה זי"ע מפרש את הפסוק בפרשתנו 'לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכור', שלא יקדים 'עשה טוב' לפני 'סור מרע'. דהיינו, שלא יוכל לבכר ולהחשיב את המצוות ומעשים טובים שעשה לעיקר - כל זמן שלא תיקן מעשיו הרעים. אבל החידושי הרי"מ זי"ע אמר שבדורות החלופים שלנו יש להקדים לעסוק ב'עשה טוב', גם לפני שביירר וליטש את המידות הרעות עד תום. וכמו שנאמר 'וישם את אפרים לפני מנשה', שיעקב אבינו עליו השלום חידש את הדרך להקדים 'עשה טוב': אפרים הוא על שם 'כי הפרני אלוקים בארץ עניי' - דהיינו להפירות ולהרבות ב'עשה טוב' גם כאשר נמצאים בארץ עניי, ומנשה על שם 'כי נשני אלוקים את כל עמלי ואת כל בית אבי' - דהיינו לשכוח מכל עניי עולם הזה ולהזדכך מכל עמל עבירה. ובימי התשובה צריכים את ב' העבודות: לזכור היטב את אשר חטאנו לפניו יתברך ולתקן את המעשים, ומאידך לנצל את ההזדמנות לעסוק בטוב ולשוב בתשובה שלמה. יעזור ה' יתברך שנוכה לגשת לימי הסליחות כראוי, ושהקדוש ברוך הוא יקבל את תשובתנו ואת בקשת הסליחות, ונוכה לכתובה וחתומה טובה".

5 אמן. ומכאן לנושא אחר לגמרי (אם כי באותה יבשת): המייל הבא נשלח אליי מארצות הברית כבר בראש חודש סיון, לפני כמעט ארבעה חודשים. הג'מייל זרק אותו ישר ל"קידומי מכירות" ולכן נתקלתי בו רק השבוע. מאת: אגודת ישראל של אמריקה, שדרות ברודווי במנהטן, ניו יורק. נושא: "מבזק מיוחד - הכוזה תאריך סיום הש"ס!". היה גם לוגו יפה ומעוצב של המילים The Siyum. ובפנים הופיע באנגלית הפירוט הבא: 755 דפים עד שכלל ישראל ירקוד ביחד באצטדיון מטליף. בעזרת ה', ב'6 ביוני, ראש חודש סיון 5787. יהודים רבים בארצות הברית נוהגים לכתוב את השנה העברית במספרים. זה קצת מבלבל אז אעשה לכם סדר: שולחי

המייל מבקשים להודיע לי שבראש חודש סיון שנת תשפ"ז יתקיים אירוע סיום הש"ס במחזור ה-14. כן, כן, קיבלתי "סייב דה דייט" לאירוע שנתיים מראש. כמה אמריקאי. וזה לא סתם להודיע על התאריך. מדובר על פתיחת ההרשמה לאירוע: "הירשמו כעת, לומדים אינדיבידואלים ולומדים בשיעורים, תפסו מקום כעת. ובאו כולם בברית יחד, נעשה ונשמע אמרו כאחד!".

6 המייל השני הגיע ביום ראשון השבוע. זאת למעשה הסיבה שנתקלתי, באיחור גדול מבחינת המארגנים, במייל הראשון. אני מקווה שלמרות העיכוב עדיין נותרו מקומות טובים באולם ולא רק ביציעים הרחוקים. וכך נכתב שם: "הספירה לאחור מתחילה - הירשם היום!". ובפנים: "588 דפים עד שנקודת שוב ביחד. בוא להיות חלק מההיסטוריה".

למחרת, ביום שני, התקבל עוד מייל: "מזל טוב למסיימי סדר נזיקין, על 2,153 דפים, בלי להחמיץ יום". כאן הפרסומאי כבר התחיל להשתפך ולרגש: "מוקדם בבוקר או מאוחר בלילה, בסופות שלגים ובגלי חום, בהדלקת נרות שבת או בשעות החשוכות של הלילה, במטוס, באוטובוס, ברכבת, בחדר המתנה, בטרמינל, בגמרא או בטאבלט, הדף לעולם לא עוזר. הוא יכול להיות רב או רב'ה בחיידר, עורך דין או רואה חשבון, נגר או שרברב, לא משנה מה המקצוע שלו, בכל יום, כבר 2,153 ימים, הוא לומד את הדף. ובזכותו, יותר מחצי מיליון יהודים יתאחדו ויחגגו. הצטרפו אלינו במעמד לכבוד גיבורי הדף".

7 למייל השבוע גם צורף סרטון שמסכם את המעמד הקודם. רגע לפני הקורונה, ארבע שנים לפני 7 באוקטובר, התקבצו יותר ממאה אלף יהודים באותו אצטדיון בניו ג'רזי. בשנה ההיא היינו בשליחות בארצות הברית וכן זכיתי להשתתף באירוע ההיסטורי (והליכנס להשימת התפוצה שלו לדורי דורות). בקליפ שמופיע תחת ההפניה "חוו מחדש את ההשראה" אפשר לראות את ההמונים רוקדים באירוע "כי הם חיינו ואורך ימינו". חסידים, ליטאים, סטודנטים אמריקאים וילדים צעירים שזה מעמד סיום הש"ס הראשון שלהם והם כנראה לא ישכחו אותו לעולם. וגם לא מעט קשישים שנמלטו כילדים מאירופה לארה"ב אחרי השואה וזכו להקים דורות מפוארים שמחוברים לתורה ולמצוות, בתוך כל טומאת הגלות של אמריקה, כולל האצטדיון הזה עצמו. לחצתי על כפתור ההרשמה כדי להירשם, או כדי להתרשם. בפנים אתה ממלא בצורה נורא מסודרת (אמריקאית, כבר אמרנו?) את כל הפרטים, כולל המיקוד שלך. ואתה מתבקש גם "לספר לנו את סיפור הדף שלך". אז כתבתי: "לא פתחתי גמרא כמעט 20 שנה, עד שגיליתי את ביאור שוטנשטיין - ומאז ברוך ה' אני מכור לדף היומי". לא נראה לי שיעלו אותי שם לבמה, בין ההמונים והחשובים. לא יודע אם אהיה שם בכלל. אבל היה לי חשוב להתפקד, להיות חלק. האתר עדכן אותי ש"הליך ההרשמה" בוצע בהצלחה. מושלם. עכשיו נשאר לי רק ללמוד עוד 583 דפי גמרא.

8 ורק הערה טכנית קטנה מארץ הקודש: סליחה שאני מטיל ספק בהפקה האמריקאית המתוקתקת שנים מראש, אבל אתם כל כך בטוחים שהאירוע החשוב הזה יתקיים בניו-ג'רזי ולא, נגיד, בירושלים הבנויה? שכחתם שמאות אלפי יהודים התחילו השבוע בדף היומי את סדר קודשים? מה שנקרא: נשלמות ההכנות לבניין בית המקדש. אז מקווה שלא סגרתם על דמי ביטול גבוהים מידי עם החבר'ה של אצטדיון מטליף. ברשותכם, אני שומר את התאריך - סייב דה דייט זה סייב דה דייט! - אבל באשר ללוקיישן, בואו נשאיר את זה פתוח, אוקיי? ●

**קחו לכם סנגור ליום הדין במצוות כדיון שבויים
והכריעו את הכף לשנה טובה ומבורכת**
נשים יהודיות וילדיהן השביות בכפרים הערביים
זועקות ומתחננות לחזור לעם ישראל ולחיק היהדות

כל התורמים יוזכרו לברכה ולישועה ולשנה טובה ומתוקה
בתפילה בוקעת רקיעים בכותל הקטן מול קודש הקודשים,
במערות המכפלה ובפתח המערה בציון הרשב"י

אתר יד לאחים:
www.yadleachim.co.il

לתרומות למצוות כדיון שבויים:
יד לאחים 9234*

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

תשפה

זו הייתה עוד שנה של המון מילים ומעט משמעות. בסוף השנה הזאת אנחנו עדיין ניצבים, מחכים שיגיע וילך, אולי אחר כך ניכנס למצב האזינו

ולחם שום. בעצם מה אני בא בטענות אל העולם, כאן אצלנו דורשים להיכנע לתנאי החמאס ולהעמיד אותו על הרגליים. וכשאתה מנסה להסביר שזו בדיוק הגישה שהביאה עלינו את 7 באוקטובר, אומרים לך שאתה קיצוני ואוכל מוות וביביסט ומשיחיסט ואגואיסט. החטופים שלנו נמקים במנהרות, ואנחנו שולחים לחוטפיהם עוד ועוד משאיות מכל טוב הארץ. שופטי בית המשפט העליון מודאגים מכך שהרוצחים האכזריים ביותר יורדים במשקל, מהדורות חדשות נפתחות בדיווחים נרגשים על ילדים עזתים רעבים, התעמולה החמאסית מפיצה כזבים והכתבים הישראליים בולעים הכול בשקיקה בלי ללעוס, ומיד מבקשים עוד מנה.

ואתה מדבר, ואומר, וחוזר. וזה לא עוזר.

רגע אחד של צלילות

בארצות הברית כבר מזמן לא מאמינים בדיבורים, רק בשיטות קומוניסטיות מתקדמות. חסיד אומות העולם צ'רלי קירק, שכיתת את רגליו ממקום למקום כדי לעודד שיח, נרצח על ידי מי שפחות התחבר לקונספט. קירק היה אינטלקטואל שמרן שדגל בערכי המשפחה המסורתית ובתמיכה בלתי מסויגת בישראל. החשוד ברצח תומך בדעות הפוכות, אם אתם מבינים למה אני מתכוון. זה לא מפריע לשמאלנים היקרים שלנו ליצור נרטיב של "פעיל ימין רצח פעיל פוליטי". בהן צדקי שלא המצאתי, ראיתי בעיניי, שמעתי באוזניי. אנשים שמבחינתם העובדות הן אפילו לא אופציה ממשיכים לתחזק את האקסיומה שאלימות תמיד מגיעה מימין לשמאל, בזמן שהם חוסמים כבישים ותוקפים נבחר ציבור. לא מילולית, פיזית. עכשיו לך תנסה לנהל דיון. אתה מסתכל ימינה ושמאלה ושואל את עצמך מה עוד נשאר להגיד. מכוניות חוסמות את המדרכה, העירייה מחלקת דוחות למי ששכח להפעיל פנגו. נהגים משתוללים על הכביש, מפכ"ל המשטרה עסוק בראיונות מתחנפים שבהם הוא מצהיר שהוא לא כפוף לדרג המדיני, רק לבג"ץ. בג"ץ מעודד ארגונים אנטי-ישראליים להציף אותם בעתירות, ואת ההורים השכולים הוא זורק מהאולם. היועמ"שית אוסרת לחקור את אביעד גליקמן החשוד בתקיפת אישה. פחות הפריע לה כשהמשטרה עצרה את צביקה קליין, עורך הג'ווולם פוסט, החרימה לו את הטלפון ולא החזירה אותו עד היום. החשד: הוא פרסם כתבה על קטאר. טוב, כי קטאר היא מדינה אויב שקנתה בכסף את לשכת ראש הממשלה, שתקף בחוסר אחריות את המדינה הידידותית הזאת שמתווכת למעננו עסקאות להשבת החטופים, שלביבי בכלל לא אכפת מהם ולכן הוא הפך את עצמו לסוכן של הנבלים הקטארים, שאפילו טראמפ אמר שהם אנשים חיוביים, למה אתם סתם משמיצים אותם. נחזור להעריץ אותם מיד אחרי שנטרפד את מינוי זיני ונשחרר את הקטאר שמושך את קרונות החקירה. ואת החטופים שלמענם אנחנו מחריבים את המדינה ומשדרים לחמאס שיחזיק עוד קצת מעמד ולא יתפתה לשחרר אותם. אפילו הרמטכ"ל אמר שאין תוחלת למבצע בעזה. זאת אומרת ככה הדליפו. ו"גורם צבאי בכיר" אמר לעיתונות שישראל בסכנה ביטחונית שלא הייתה כמותה, אתם הרי יודעים בגלל מי. כי ראש המוסד התנגד לפעולה בקטאר וביבי לא הקשיב לו. כתוב בעיתון, זה בטוח נכון.

המון מילים, מעט משמעות. מרוב עצים לא רואים את היער, מרוב מילים לא מזהים את הפער. מדברים, מדברים, בסוף נתקעים מול שער נעול, מחכים לקצין התורן. עומדים במקום, ניצבים, מחכים שיגיע וילך, אולי אחר כך ניכנס למצב האזינו. בסוף שנת תשפ"ה אין כוח, תש פה. תילי תילים של דיבורים, ויכוחים, ואין מילים. רק כמיהה עמוקה לרגע אחד של צלילות, של שפיות, רגע אחד מרוכז של שקט. של תקיעת שופר. ●

דיבורים בלי סוף, חסר רק רגע של שפיות. תקיעת שופר

הפער הבלתי נסבל הזה בין האשה שמברכת בדמעות את צה"ל ובין צה"ל האטום שלא מאמין בדמעות, הוא בעיני הרגע המזוקק של תשפ"ה. הפער הלא ייאמן בין רוממות הרוח ובין צורך בלתי נשלט לדפוק את הראש בקיר, בין ההצלחות שומטות הלסת בלבנון למריחת הזמן בעזה

רגע אחד זכור לי במיוחד מהשנה החולפת. ביום שישי, י"ז בסיוון, יצאתי מהבית למשמרת סוף שבוע בבסיס אי שם בנגב (זה לא באמת אי שם, רק לבלבל את האויב כדי שלא יגלה שהבסיס נמצא בארץ לעולם לא). שעות בודדות לפני כן חיל האוויר תקף באיראן (כי ביבי, הסבירו באולפנים, מנסה להתחמק מהמשפט), ופיקוד העורף הריץ אותנו למרחבים המוגנים. במפתיע היו ברחוב אנשים, למרות שהלימודים בוטלו וגם התחבורה הציבורית, או כמו שקוראים לזה אצלנו - עוד יום שגרתי במדינת ישראל. מילואימניקים שקיבלו הודעה בהולה להתייצב מיהרו לדרכם, למרות שלרבים מהם לא היה מושג איך הם אמורים להגיע. בדיוק כשעמדתי להיכנס למכונית נעצרו לידי זוג מבוגרים חמודים, וסקרו בפליאה את דמותי המקשישה והלא ממש חיילית. "מה, גם אותך גייסו?" שאלה האשה בחשש, כי אם אפילו לי קראו זה סימן שהמצב ממש גרוע.

"לא, לא", הרגעתי אותה, "אני במילואים כבר איזה חודש."

"אהה", היא החווירה ומשכה את בעלה לממ"ד, לא לפני שהרעיפה עליי ועל כל חיילי צה"ל לדורותיהם אין סוף ברכות חמות, למרות שלא היה בזה צורך כי כבר היה מספיק חם.

לרגע אחד ביקרה פה שוב אווירת "ביחד ננצח", זו שהייתה פה בתקופה שאחרי ההלם של 7 באוקטובר, והתפוגגה עם הזמן והתבוסתנות הישנה והטובה שחזרה לקנן בערוצי הטלוויזיה. את הרגע הזה אני נוצר בליבי, יחד עם השאלה כבדת המשקל שהציקה לי כל הדרך לארץ לעולם לא: האם השער יהיה פתוח? כי הכניסה לבסיס שבו שירתי מאוישת על ידי חייל מיואש, שתפקידו למנוע כניסה מאנשים לא רצויים. וכשאני אומר לא רצויים אני מתכוון לכולם, אלא אם בא קצין תורן ומאשר לפתוח. והוא אכן מגיע, מדי פעם. אם הוא לא אוכל ארוחת בוקר. או ערב. או משלים שעות שינה. בכל אופן, לעולם אין לדעת אם תזכה להיכנס לאי שם (הבנתם למה קוראים למקום "ארץ לעולם לא"?). או שתתייבש בשער, בזמן שהחייל שאתה אמור להחליף מתייבש בפנים עד שיפוח היום וינוסו הצללים והקצין התורן יגיע. או אז תמחר להתחיל את המשמרת וחברך יוכל להגיע הביתה - אם הקצין התורן ייענה לתפילת "פתח לנו שער".

תחושה שכבר אמרנו הכול

מדי ערב השתרכו משני צידי השער טורי מכוניות של מילואימניקים שעזבו מאחוריהם הכול ובאו להציל את המולדת, והמולדת באמת ניצלה אותם. קבוצת הווטסאפ של היחידה מלאה זעקות שבר של חיילים שנאלצו להשתטח מתחת למכוניות מול השער הנעול בכל פעם שהיו אזעקות, והיו. "תרחיבו את שעות הפתיחה, תוסיפו קצינים, תעשו משהו", התחננו, "לא הגיוני שאנחנו במלחמה, טילים שורקים מעלינו, ואתם מפקקים לכם כאילו אנחנו לא משרתים באותו צבא". לא עזר שום דבר. הפער בין צה"ל הנועז והמתוחכם שעושה שמות באיראן ובין צה"ל המקובע והמנוון שלא מסוגל להגמיש נהלים בבסיס עורפי בנגב הותיר אותנו ללא מילים. ביקשנו, התלוננו, צעקנו, בסוף השתתקנו. מבחינת מפקד הבסיס היינו סתם אורחים לרגע בארץ לעולם לא, שלעולם לא משנה את הרגליה.

הפער הבלתי נסבל הזה בין האשה שמברכת בדמעות את צה"ל ובין צה"ל האטום שלא מאמין בדמעות, הוא בעיני הרגע המזוקק של תשפ"ה. הפער הלא ייאמן בין רוממות הרוח ובין צורך בלתי נשלט לדפוק את הראש בקיר, בין ההצלחות שומטות הלסת בלבנון למריחת הזמן בעזה, בין הרצון לאחות את הקרעים ובין התובנה המכאיבה שאולי אין עם מי לדבר. תחושה שכבר אמרנו הכול, נגמרו המילים. תש כוח הדיבור. תש פה. העולם השתגע, וזה סופי. אנשי עזה טבחו בנו וצהלו למפלתנו, והעולם מאשים אותנו ודורש לפצות אותם במדינה

שנה טובה!

שירבו זכיותינו
כרימון

בנק ישראל בדק ומצא: בנק יהב הכי מומלץ, הכי הוגן והכי משתלם!

הצטרפו ותוכלו לקבל הלוואה עד 120,000 ₪ בהחזר חודשי החל מ-979 ₪
בריבית פריים + 1% עד 18 שנה וללא דמי טיפול

בנק **יהב**
הכי משתלם. הכי בשבילך.

להצטרפות
*2617

ע"פ סקר שביעות רצון בנק ישראל (פברואר 2025) ודו"ח מחירי השירותים הבנקאיים הנפוצים למשקי בית (יולי 2025)

ריבית מתואמת שנתית 7.22%. ריבית הפריים = 6% נכון ל-15.9.25. כפוף לתנאי הבנק. למצטרפים חדשים מעבירי משכורת/קצבה בסך מצטבר של 5,000 ₪ ומעלה. אפשרות לדחיית תשלום קרן ההלוואה בשנה הראשונה. כל האמור בפרסום זה נכון למועד הפרסום והבנק רשאי להפסיק או לשנות את התנאים בכל עת. מתן האשראי, שיעור הריבית, קביעת הביטחונות ותנאי האשראי נתונים לשיקול דעתו הבלעדי של הבנק וכפופים למתן הסכמה לקבלת דו"ח אשראי, לביצוע חיויי אשראי ולהוראות הדין. ההטבות אינן תקפות לחשבונות עסקיים. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

אולי עוד ניפגש

- הלו?
- כן.
- נחום, מה קורה? זה יעקבי.
- הופה יעקבי! איזה כיף לשמוע אותך, מה נשמע אחי היקר?
- ברוך השם הכול טוב. מה איתך, איך הילדים?
- גדלים אתה יודע. הגדול עכשיו התחיל חוג ג'ודו.
- יפה יפה.
- כן, מה איתך?
- אתה יודע ילדים, עבודה. אסור להתלונן.
- נכון.
- כן.
- יופי.
- אז אתה יודע, התקשרתי לאחל שנה טובה לך ולבני משפחתך, ושתיכתב ותיחתם לחיים טובים.
- אמן, גם אתה יעקבי אהוב.
- תודה רבה נשמה ואיך אומרים, בעזרת השם שניפגש יותר השנה, הא?
- יאללה.
- יאללה בעזרת השם.
- בוא ניפגש.
- סליחה?
- בוא ניפגש יעקבי.
- לא הבנתי.
- איחלת הרגע שניפגש יותר השנה, נכון?
- אמרתי בעזרת השם.
- אז הנה השם עוזר, בוא ניפגש.
- נחום, מחילה, אני לא מבין מה קורה עכשיו.
- אני פנוי ביום רביעי עוד שבועיים, אשמח שנשב, כמו פעם, נשוחח מלב אל לב.
- אה.
- מה אה?
- לא, כלום, הכול טוב.
- רצית שניפגש יותר השנה, לא?
- מה זה רציתי, באופן כללי כזה כן, אתה יודע. חשוב להתראות.
- באמת חשוב להתראות.
- אז להתראות.
- הלו הלו, לאן אתה בורח, קבענו לרביעי או לא?
- אני לא יכול ברביעי.
- אז בתאריך אחר.
- אני לא יכול בתאריך האחר.
- אבל עוד לא אמרתי מה התאריך האחר.
- וכבר אני לא יכול, תראה מה זה העולם הזה.
- למה מה יש לך בתאריך האחר?
- בתאריך האחר יש לי רצונות אחרים.
- הבנתי. אז לא התכוונת שבאמת ניפגש השנה.
- טוב, כשאתה מציג את זה ככה אז אני יוצא מפלצת.
- איך עוד אפשר להציג את זה?
- תשמע נחום, בוא נשים את הקלפים על השולחן. אני מאוד רוצה להיות הגרסה של עצמי שתשמח לשבת איתך, אבל אני עוד לא שם. וזו תעודת עניית לי, לא לך. אני לא רוצה שלרגע אחד אתה תרגיש רע עם עצמי בגלל זה.
- אני לא מרגיש רע עם עצמי בגלל זה.

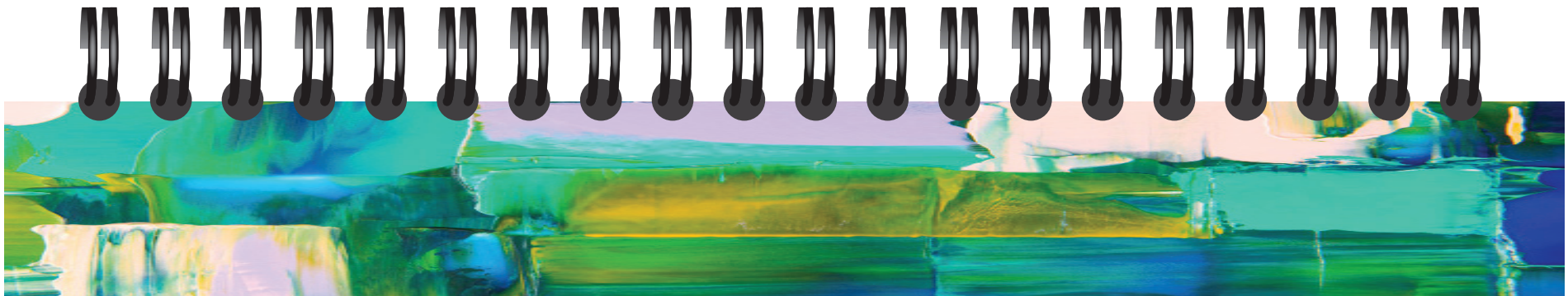
- אז אתה יודע מה, אולי קצת רע אתה יכול להרגיש.
- למה מה אני עשיתי?
- רצית להיפגש.
- כי אתה אמרת שאתה מאחל לנו שניפגש.
- ברור שאני מאחל לנו שניפגש! זו כמיהה אמיתית שאני גאה בה מאוד.
- אז בוא נממש אותה!
- לאט לאט נחום, זה קצת גאווה אתה לא חושב? קצת לעלות בחומה. כאילו, תשאיר משהו לקודשא בריך הוא.
- מה הקשר עכשיו קודשא בריך הוא??
- הנחום שאני זוכר לא היה שואל מה הקשר לקודשא בריך הוא... השתנית מאוד.
- נכון, אולי היית שם לב אם היית מסכים להיפגש איתי.
- אני מות להיפגש איתך!
- אז יאללה ברביעי.
- שום סיכוי.
- אז אתה לא רוצה.
- אני רוצה לרצות! אתה בית המקדש השלישי שלי, נחום!
- אני צריך שיורידו לי אותך מהשמיים, אני לא יכול בעצמי לבוא ולהתחיל להקטיר עולות. אין לזה צורה, זה גם בעייתי מאוד מבחינה הלכתית.
- תגיד, לכמה אנשים איחלת שתיפגש איתם השנה?
- אין ספור נחום, אין ספור.
- ועם כמה מהם אתה מתכוון באמת להיפגש?
- אף אחד מזהם נחום, באמת אתה לא צריך להרגיש רע באופן אישי. אני בשאיפה עמוקה להיפגש עם כולם אבל אתה יודע, שטף החיים לא מאפשר.
- שטף החיים...
- שוצף ושוטף נחום, פשוט לא מאפשר. כואב הלב.
- אז אתה לא נפגש עם אף אחד?
- האמת שאולי עם שלפין אני כן אפגש.
- אז אתה כן נפגש!
- נחום עם כל הכבוד לך, אתה בחור מקסים אבל שלפין אתה לא.
- אתה יודע מה יעקבי, אני מאחל לנו שלא ניפגש.
- סליחה?
- מה ששמעת. שנדבר בפעם הבאה רק בטלפון שלפני ראש השנה הבא.
- וואו.
- מה וואו?
- זה ממש גועל נפש לדבר ככה בערב ראש השנה נחום, אחרי זה אל תתפלא שלא נפגשים איתך.
- מה שתגיד יעקבי.
- יאללה ביי, ואם לא נדבר עד כיפור אז צום קל וסליחה אם פגעתי.
- אתה מתכוון לזה?
- אני רוצה להתכוון לזה נחום.
- ובפועל?
- קשה לי להאמין שהעולם הבא שלי תלוי ברגשות שלך, נחום.
- רפואה שלמה יעקבי.
- בשורות טובות. ●

אוי לא, השחקן חוויאר בארדם מסרב לעבוד עם יהודים, אז מי ישחק עכשיו את יענקל' הסביבון המבולבל בהפקת החנוכה הקרובה של אנדרדוס? יאללה יאללה חיים שלי הסתדרנו עד עכשיו עם מתן צור, נסתדר גם הלאה

- מאמ, אולי תלך להתפלל ותיקין בראש השנה כדי שאני אוכל להתפלל גם?
- סליחה?! לא הולכים לוותיקין כדי "לתת" לאישה להתפלל, הולכים לוותיקין כי זה הדבר הנכון לעשות ביום כזה.
- אז תלך לוותיקין?
- לא.

כמה ימים אחרי שהתפרסם הסור של שבוע שעבר נבהלתי לגלות את הצבוע בתוך החצר הקדמית שלי והוא היה נראה לא מרוצה. אז מאחר שאני מבין שהוא קורא בשבע, הריני להעביר לו מסר ישירות מכאן: צבוע יקר, הבית של מר דוקן זה שתי דלתות ימינה. בהצלחה.

בשביל ערבים, יריעת בד היא מתנה. לכן קוראים לה ברזנט.

SEP/OCT 2025

תשרי תשפ"ו

SAT שבת	FRI שישי	THU חמישי	WED רביעי	TUE שלישי	MON שני	SUN ראשון
 ה 27 וילן	ד 26	 ג 25 צום גדליה	 ב 24 בראש השנה	 א 23 א ראש השנה		
 יז	וה			ח 30	ז 29	ו 28
 יח				 טו 7 סוכות	 יד 6 ערב סוכות	יג 5
 יט				 כב 14 שמיני עצרת ושמחת תורה	 כא 13 הושענא רבה	 כ 12 חוד"מ סוכות
				כט 21	כח 20	כז 19

פרסומי ישראל

יוקר המחיה והמלחמה המתארכת דוחפים
עוד ועוד משפחות לקצה הכלכלי - במיוחד בתקופת החגים
פעמונים מעניקה להן סיוע ותוכנית הבראה כלכלית

זה הזמן שלך לתת להן תקווה לשנה טובה יותר!

פעמונים
מגלים אחריות

 תרמו עכשיו: 1-800-35-10-12
paamonim.org

ביח"ד מנצחים!

חברות שאג ולול ובניני בר אמנה

מברכות את מאות המשפחות

שזכו להתאכלס בשכונות החדשות שנבנו בישובים
קרני שומרון, עפרה, אלון שבות, תל ציון, נחליאל, טלמון
בברכת יישוב טוב

ומאחלים לכל עם ישראל

שנה טובה יותר
שנה של פתיחות ובנייה

קרני שומרון

טלמון

נחליאל

תל ציון

בונים יחד מאות יחידות דיור חדשות ביהודה ושומרון ומשנים את מפת ההתיישבות בישראל

פרסומי ישראל

אלון שבות

עפרה

ש.א.ג. (ולל)
בניה ופיתוח בע"מ

יש לה חדשות בעוביילכם

זה התחיל בילדות מורכבת בלי אבא נוכח, המשיך באכזבות שנחלה כפליטת 'האח הגדול', אבל לבסוף מגי טביבי הגיעה אל המקום שבו תמיד חלמה להשפיע: כמובילת מהדורת החדשות הפופולרית של ערוץ 14 היא מעצבת את סדר היום של מאות אלפי צופים, מקפידה להרים את המורל הלאומי וגם יודעת למתוח ביקורת כשצריך

רבקי גולדפינגר // צילום: שלומי יוסף

"אנחנו בתחרות במגרש של הגדולים, אין לי
אופציה להוריד את הרגל מהגז". מגי טביב

גם חילונים הודו לי וכתבו: גרמת לי להרגיש יהודי". טביבי שוברת את צום י"ז בתמוז במהדורה

נחישות ויעדים, זה הופך למי שאת. זה תמיד יהיה חלק ממך. זו התודעה שלי בכל תפקיד שלקחתי, ובכל תפקיד שאני עושה היום, תמיד זה עד הקצה", היא מדגישה. "מבחינתי הבלתי אפשרי הוא תמיד אפשרי".

אבל זה נורא קשוח לחיות ככה, בוודאי כנערה. "נכון. יש לזה גם מחירים. אני יכולה לומר שבתקופת נעוריי ויתרתי על המון דברים. ויתרתי על חברים, על חברות, על יציאות, על מסיבות, ויתרתי על טיולים, ויתרתי על הכול למען השחייה. הייתי הכי טובה במה שאני עושה, אבל עדיין היה לזה מחיר אישי מאוד ברור. הייתי מסיימת את הלימודים - ושוב חזרת לאימונים. זה היה כל החיים שלי".

לקראת גיל גיוס נדרשה להחליט לאן פניה. "הייתי אמורה להתגייס על תקן ספורטאי מצטיין, עם כל המשמעויות וההגזרות של הדבר הזה. אבל משהו בי אמר שמגי בת ה-30 לא תרצה להיות ספורטאית אלא לעשות יותר מזה. הייתה לי חשיבה מאוד מפוכחת, ויום בהיר אחד באתי לצוות המקצועי שלי, למאמנים, לאמא שלי, והודעתי להם שזהו, אני לא רוצה עוד".

את שירותה הצבאי עשתה ביחידת המעברים של המשטרה הצבאית. "הייתי מורעלת על הצבא". בתום השירות פנתה ללימודי תואר ראשון במשפטים במכללה למינהל. "בניגוד לחברים, לא הייתה לי מחשבה לצאת לטיול של ארבעה חודשים או להיזרק באיזשהו מקום, זאת לא הייתה אף פעם אופציה בשבילי. העדפתי כבר לרוץ לשלב הבא. התחלתי ללמוד משפטים וסיימתי את התואר בהצטיינות, וזה תמיד מתחבר לנקודת ההתחלה, לתחרויות שטבועה בי ולרצון לעשות כל מה שאני עושה הכי טוב שאפשר".

ללמוד מהטעות ב'אח הגדול'

בגיל 22 השתתפה בעונה התשיעית של תוכנית הריאליטי 'האח הגדול' ברשת 13 והייתה המועדפת השישית. "כשהייתי בשנה השנייה לתואר, קיבלתי את ההצעה להיכנס לאח הגדול. הלכתי לאודישן, אבל להגיד שהאמנתי שאני אחיה בתוך החוויה המשובעת הזאת? לרגע לא".

למה בכלל ללכת לזה? מתוך רצון לפרוץ? "אם היית שואלת אותי בגיל מאוד צעיר

ארוכים, והייתה סגנית אלופת ישראל לנערות במשחה לשלושה קילומטר במים פתוחים. לאחר מכן התחרתה בנבחרת ישראל לריצות ארוכות.

מה זה אומר על היומיום שלך כנערה?

"וואו, מה זה לא אומר?" היא צוחקת. "קודם כול זה היה בין 10 ל-12 אימונים בשבוע. פעמיים

"בשנתיים האחרונות כשאני מסתובבת ברחובות תל אביב ובכלל בארץ, אני נדהמת בכל פעם מחדש מהתגובות החמות של אנשים שמזהים אותי מערוץ 14. הם ניגשים אליי, תופסים לי את היד חזק ואומרים: 'מזל שיש אתכם'. אנשים אומרים לי 'תודה על הקול השפוי', ממשי ככה. ואין דבר יותר ממלא מהתגובות החמות האלה"

ביום, בבוקר מוקדם ואחרי הלימודים. אימון בבוקר זה אומר לקום בארבע וחצי בבוקר, לא משנה קיץ, חורף, קר לך, נעים לך, לא בא לך, את חולה - את קמה. בחמש וחצי בבוקר את כבר במים, ובשבע וחצי את בבית הספר ליום לימודים. לא יצאתי לטיולים. כל החיים שלי היו סביב השחייה".

ומה הניע אותך?

"אני חושבת שהצבת מטרות. תמיד הייתי מאוד רעבה להצליח. ואם הצבתי מטרה, הייתי עושה הכול כדי להגיע אליה. האלמנט של התחרויות נבנה בי עם השנים, כי לחיות 24/7 במסגרת כל כך תחרותית, שמבוססת על משמעת עצמית,

יחידה. היא תמיד הייתה שם בשבילי, לא משנה מה. אמא היא הכתר על הראש שלי ותמיד אהיה חייבת לה את חיי. כי על מה שהיא עשתה בשבילי - השתעבדה כדי להעניק לי חיים וגם מילאה תפקיד של אמא ואבא ביחד - אני מורידה בפניה את הכובע, באמת", היא אומרת בהתרגשות.

"גדלתי עם אמא שלי ואחי, ובאיזשהו שלב גם סבתא מרגרט, אמא של אמא שלי, הצטרפה אלינו. סבתא הייתה מקבלת אותנו מבית הספר עם ארוחות חמות, מלווה אותנו לחוגים. אני קריאה על שמה, מרגרט", היא מוסיפה. "בילדות לא דיברנו הרבה על החוסר באבא. הבית מאוד השתדל לתפקד בצורה הכי חמה ועוטפת".

מתי החלטת לפגוש את אבא?

"שמעתי ממנו בפעם הראשונה כשהייתי בת 18. הוא הרים אליי טלפון. אלה היו קצת רגשי אהבה: שנאה. המון בלבול והצפה. את לא יודעת מה את באמת מרגישה. אני חייבת להודות שתהליך החזרה בתשובה שלי עזר לי להבין שאני לא אלוקים ואני לא יכולה לשפוט אותו".

ואיך הקשר שלכם היום?

"בהתחלה זה היה מאוד קשה. את לא רגילה אפילו למציאות שאת מדברת עם אבא בטלפון. אחרי תקופה נפגשנו, ותמיד אמרתי לו שאני כאן קודם כול כבן אדם, רק אחר כך כבת".

לא היה לך רצון לדפוק על השולחן ולדרוש ממנו תשובות?

"אני לא שם. תראי, אני חייתי עם המטען הזה הרבה מאוד שנים. בהתחלה כילדה את מרגישה שמשוהו לא בסדר בך. את שואלת: רגע, למה אבא לא בקשר איתי? אולי אני לא בסדר. ואז את קצת מתבגרת ואת שואלת פחות, אבל עדיין שואלת. התבגרתי מהר מאוד", היא מציינת. "נכון, יש השלכות לילדות בלי אבא, וככל שהעמקתי בתהליך החזרה בתשובה, והבנתי דבר או שניים בעולם, אמרתי שאני לא רוצה להיות בכעס ואני אתן לעצמי את ההזדמנות להכיר אותו. היום אני במקום שמעניק הזדמנות לתיקון".

כשהייתה בת שש החליטה אימה לשלוח אותה לקורס שחייה. "אמא שלי חינכה אותנו למצוינות, ומה שהתחיל כחוג פעמיים בשבוע הפך להיות דרך חיים. מגיל שש ועד גיל גיוס הייתי שחינית אולימפית". עם השנים טביבי התפתחה מבחינה מקצועית. היא השתתפה בתחרויות למרחקים

יתה של מגי טביבי, מגישת מהדורת החדשות המרכזית בערוץ 14, שוכן בקומה ה-12 באחד המגדלים המפוארים בתל אביב, עם שומר בכניסה ולובי רחב ידיים. מגי מקבלת את פניי בשעת בוקר כשהיא נינוחה, בנעלי בית ובלי איפור. מסלון ביתה ניבט נוף פנורמי עוצר נשימה. אנחנו מתיישבות לריאיון, ומיד אני תוהה איך זה לגור בלב תל אביב כשאת דמות מרכזית בערוץ 14. "תתפלאי, בשנתיים האחרונות כשאני מסתובבת ברחובות תל אביב ובכלל בארץ, אני נדהמת בכל פעם מחדש מהתגובות החמות של אנשים שמזהים אותי מערוץ 14. הם ניגשים אליי, תופסים לי את היד חזק ואומרים: 'מזל שיש אתכם'. אנשים אומרים לי 'תודה על הקול השפוי', ממש ככה. ואין דבר יותר ממלא מהתגובות החמות האלה", היא אומרת. "גם כאן, ברחובות תל אביב, אם אני בסופר או יושבת בבית קפה, אני לרוב לא נתקלת בגיבורי המקלדת שיודעים לתקוף ולהכפיש מאחורי מסך המחשב בלי רחמים. ואם בכל זאת יש איזו קריאה לא נעימה, אני משתדלת להשיב בכבוד ולא להיגרר למקום הזה".

מכנים אתכם "ערוץ התעמולה", "ביביסטים".

העיתונאי אביעד גליקמן הגדיר אתכם רק לאחרונה בפודקאסט "אויב", לא פחות.

"מבחינתי אלה רק רעשי רקע. יש פסוק שאומר: 'וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ'. אנחנו עושים תקשורת, ממוקדים בעשייה, והציבור מצביע בשלט. ערוץ 14 הפך להיות מיינסטרים. בשנתיים האחרונות הציבור בבית בוחר בנו יותר ויותר. כשרק התחלנו כערוץ, אף אחד לא ייחס לנו שום משקל, חשבו שאנחנו עוד איזשהו ערוץ גישה שיעלם כלא היה, ובסוף הציבור בהמוניו משנה את הרגלי הצפייה ובוחר בנו. הוא מחפש תקשורת אחרת. ואני חושבת שזו התשובה הכי טובה לכל המלעזים".

אבל כשאת שומעת שאומרים עליכם "אויב",

זה לא מתסכל?

"שוב, אלה רק רעשי רקע. אנחנו ממשיכים בעשייה".

אתם מרגישים שאתם מחוללים שינוי?

"ברור", היא אומרת בלהט. "כי כשאת יוצאת לשטח ואת זוכה לחיבוק הזה, את שואלת: מה אני רואה כאן? בסוף אני חיה בעולמי הקטן כמגישה בערוץ, אני נמצאת באולפן ועושה את העבודה שלי הכי טוב שאני יכולה. ואז כשאני יוצאת לשטח ונתקלת באהדה ופרגון, וחוזרים ואומרים לך 'כמה טוב שאתם קיימים', את מבינה שוואלה, אנחנו עושים פה משהו גדול", היא מחייכת. "האנשים האלה שמחבקים הם המנוע שלנו להמשיך קדימה בשליחות הזאת, להמשיך להיות הקול הזה, שבמשך שנים לא הושמע ולא קיבל מקום בתקשורת והיום מקבל מקום של כבוד, בלי לגמגם ובלי להתנצל".

הזדמנות לתיקון מול אבא

מגי (מרגרט) טביבי (30) נולדה וגדלה בחולון להוריה ג'ולייט ואלברט, שעלו ארצה מאיראן. "נולדתי בחולון למשפחה מדיהימה ואמא הכי מדיהימה בעולם. יש לי אח אחד שקטן ממני בשלוש שנים, שמסיים תואר שני באסטרופיזיקה באוניברסיטת תל אביב", היא מציינת בגאווה. הוריה התגרשו כשהייתה בת שש והקשר עם אביה נותק. "יום אחד היה לי אבא ולמחרת כבר אין לי אבא. לא שמעתי ממנו הרבה עד גיל 18. אמא שלי גידלה אותנו לבד כאמא חד-הורית ומפרנסת

שנה
שחשאי
חותם

אזהרה: מכיל אלכוהול. מומלץ להימנע משתייה מופרזת

Brilliant&co.

אַרְטִיזַנָּל

הרגע בו הקסם של הטבע
פוגש יד אומן שיוצר עבורכם
רגעים מופלאים. שנה טובה.

◀ מה אני אהיה כשאהיה גדולה, לא ידעתי לזקק לך את זה לכדי משפט, אבל תמיד ידעתי שהתפקיד שלי יכיל במה והשפעה. לא ידעתי איך, אבל ידעתי שזה הכיוון", היא משתפת בכנות. "כשהתחלתי את התואר במשפטים חשבתי שאהיה משהו גדול בפוליטיקה. כשקיבלתי את ההצעה להיכנס ל'אח הגדול' אמרתי לעצמי שזו הזדמנות מצוינת לבמה והשפעה".

ידעת למה את נכנסת?

"כן, ידעתי. אבל הייתי ילדה בת 22, עם חלומות גדולים, ואמרתי שאין לי מה להפסיד".

יש מה להפסיד, את שמך הטוב.

"הייתי תמימה מאוד לגבי הרעיון. ראיתי בזה הזדמנות להעביר מסרים. היום כשאנשים נכנסים לתוכניות מהסוג הזה הם מגיעים נורא מוכנים. עושים שיעורי בית, יודעים את העבודה. אני נכנסתי כמו שאני, בלי שום הכנה מוקדמת".

ואיך הייתה החוויה?

"מאוד מורכבת. רכבת הרים מטורפת. זה להיות בסיר לחץ אינטנסיבי. כשאתה בפנים, הכול באקסטרים. המקום הזה גורם לך לאבד פרופורציה ומי שבחוץ לא מבין את מי שבפנים. הצופים בבית שופטים נורא בקלות", היא מלינה. "בשבילי החוויה הייתה מאוד אמוציונלית וכשיצאתי משם חטפתי הלם. נדהמתי לגלות שיש פער עצום בין הבחוץ ובין מה שבאמת קרה בפנים. חטפתי ביקורות וטוקבקים מרושעים. סקלו אותי באבנים בכיכר העיר", היא נאנחת. "להגיד לך שזה לא הפך לי את הבטן כשישבתי בבית לבד? זה בפירוש היה לא פשוט. כי אמרתי: אבל רגע, אתם לא מכירים אותי, אתם לא יודעים מי אני, אתם לא יודעים באמת מה קרה שם, אז למה אתם שופטים? ואז קיבלתי איזושהי תובנה לעצמי שאני לא אשכנע אנשים מי אני. היו לי באותו זמן שתי אופציות: או להישבר ולשקוע לתוך זה, או לנשוט עמוק ולהתמקד בדבר הבא. כל אדם עושה טעויות, גם אני כבחורה צעירה טעיתי ועשיתי טעויות בתוכנית ובחיים, אבל זה היה בשבילי שיעור לחיים".

"לפני המהדורה אני נכנסת לבית הכנסת בערוץ הרבע שעה עם עצמי בתפילת מנחה. גם כשאני מסיימת את המהדורה ואת ישיבת המערכת שאנחנו עושים, אני נכנסת שוב לבית הכנסת, מתפללת ערבית וחוזרת הביתה. אלה הרגעים שהם רק שלי במהלך היום, אלה העוגנים שלי"

היום היית נכנסת לזה?

"ברור שלא".

מחברת, עט וביקורת עצמית

בשלב הראשון אחרי היציאה הרועשת מבית 'האח הגדול' היא שבה לספסל הלימודים. "חזרתי ללימודי המשפטים כי הבנתי שאני חייבת עוגן. תוך כדי התחלתי אט אט להכיר את עולם הבידור". אבל למרות רצונה להשתלב בתעשיית הבידור בישראל, היא נתקלה בסירובים וקריירת המשחק שעליה חלמה לא צלחה. "הייתה תקופה ארוכה שיישבתי בבית והרבה מאוד מהדלתות שדפקתי עליהן פשוט סירבו לתת הזדמנות. אמרו לי: את פליטת ריאליטי. למדתי משחק ובכל זאת פסלו אותי פעם אחר פעם", היא משתפת בכנות. "בהתחלה אמרתי: איך זה יכול להיות? אני באמת כזאת לא שווה? זה ערער אותי. אבל אז את מבינה שזה כמו המשפט הקלישאתי שזה לא את - זה הם. ועל כל 'לא' שקיבלתי, נכנס בי יותר דרייב לקבל את ה'כן' בפעם הבאה".

לפני חמש שנים הגיע לבסוף ה'כן' המיוחל והיא התקבלה לתפקיד מבוקנית בערוץ 20 דאו, היום 14. "העולמות של אקטואליה, פוליטיקה וחדשות תמיד דיברו אליי. חבר טוב הציע לי לבדוק שם,

ואמרתי: מה יש לי להפסיד? לשמחתי הרבה התקבלתי".

המעבר הזה מרצון להשתלב בעולם הבידור לעולם החדשות והאקטואליה היה טבעי בשבילך?
"זה מעבר חד", היא מודה, "אבל האמנתי שזה נכון לי. מגיל צעיר הייתי מחוברת לחדשות ובחרתי בחשיבה מושכלת לעשות את המעבר הזה. התחלתי כמבוקנית. בשבע וחצי בבוקר כבר הייתי משדרת את המבזק הראשון בירושלים. ככה כל יום לאורך השבוע. התחלתי מהבסיס, ללמוד איך לכתוב מבזק חדשות, מה זו שפה חדשותית, ואיך לדבר את השפה החדשותית הזאת".

מבחינת השקפת העולם האידאולוגית בערוץ, החיבור היה לך טבעי?

"לגמרי, אבל בהתחלה התפקיד שלי היה מאוד טכני. זה לא שנכנסתי למקום מתוך איזושהי אידאולוגיה. לאורך תקופה של חודשיים-שלושה הייתי מבוקנית, ואז התחלתי להגיש תוכנית צהריים, שהייתה חברתית-אקטואלית-פוליטית. שם כבר התחלתי ללמוד את כל הכלים של עריכה, תוכן, הפקה, ויזואליה. וממש רגע לפני המעבר מערוץ 20 לערוץ 14, המעבר הגדול והמיוחל, עשיתי אודישן להגשת מהדורת החדשות המרכזית ונבחרתי".

היית בחורה צעירה בת 26, לא הרגשת שזה אולי

גדול עלייך?

"ממש לא. נכון, הייתי צעירה מאוד, אבל אמרתי שאם הקדוש ברוך הוא מעניק לי את ההזדמנות הזאת, אני אוכל לעשות את זה. אני אלמד ואני אעשה את זה בצורה הכי טובה ומקצועית שיש. לשמחתי קיבלתי את התפקיד של הגשת המהדורה ואני על הכיסא הזה כבר כמעט חמש שנים".

את זוכרת את המהדורות הראשונות?

"ההתחלה הייתה מאוד מקרטעת מבחינתי", היא מחייכת. "הייתי מגיעה הביתה, אני לא אשכח את זה, ומפעילה את המנגנון של הביקורת העצמית. הייתי פותחת את המהדורה, לוקחת מחברת ועט, בוחנת וכותבת לעצמי הערות. את זה צריך לעשות ככה, הזווית, המבט, הידיים. הייתי מבקרת את עצמי כדי ללמוד איך לעשות את זה עוד יותר טוב. ככה ערב ערב. כי בסוף את רוצה להיות המודל הכי טוב של עצמך".

היו גם הרבה עיניים בוחנות שחיכו שתיפלי?

"אנשים חיכו לי בפניה, חדי-משמעות. חיכו שאכשל. אמרו: מה פליטת הריאליטי הזאת עושה במהדורה? גם היום אני מניחה שיש כאלה. זה חלק מהעסק כנראה. אבל אמרתי לעצמי שאני יודעת מה אני שווה, ואני יודעת כמה קשה אני עובדת, ולא הסתכלתי לצדדים. זו אותה נערה שחיינית תחרותית שלא עושה לעצמה הנחות ומבקשת להצטיין במה שהיא עושה. זה כנראה האופי. ואגב, התחרותיות הזאת היא משהו שמלווה אותי גם היום. כי בסוף את רוצה להיות הכי טובה במה שאת עושה, על אחת כמה וכמה כשאת מבינה שהתחרות עם הערוצים האחרים היא מאוד גדולה ואת נמצאת במגרש של הגדולים", היא מדגישה. "ערוץ 14 עשה ועושה מהפכה בתקשורת הישראלית, אז את מבינה שאין אופציה להוריד את הרגל מהגו".

"יותר מאתגר לי למצוא את האחד"

כמגישת חדשות היא עוברת ימים אינטנסיביים וסוערים בדסק החדשות בהכנות דקדקניות למהדורה, אבל לפני כן היא לא מוותרת על בקרים שקטים בביתה. "כשאני קמה בבוקר, דבר ראשון אני נוטלת ידיים, אומרת ברכות השחר, ומתפללת משהו כמו שעה".

את מגדירה את עצמך דתייה?

"כן. אני שומרת שבת כהלכתה כבר שש שנים. אני מתפללת כל יום שחרית, מנחה וערבית".

מנחה וערבית? גם דתיות מבית לא מקפידות על כך.

"תראי, בסוף כשאתה חי בעולם של חומר, של כותרות והצלחות - אתה כנראה מחפש עוגן. ולכן הרגעים שלי במהלך היום כשאני מתפללת, הם הרגעים שבהם אני מניחה את הרגליים על הקרקע, מתחברת לקדוש ברוך הוא וזוכה לסוג של איפוס. זאת גם הדרך שלי להודות לו על היש. אני אומרת מזמור לתודה ומודה לו על הזכות הגדולה להיות במקום שאני נמצאת בו. אני לגמרי בתחושת הודיה", היא מציינת.

"לפני המהדורה אני נכנסת לבית הכנסת בערוץ הרבע שעה עם עצמי בתפילת מנחה. גם כשאני מסיימת את המהדורה ואת ישיבת המערכת שאנחנו עושים, אני נכנסת שוב לבית הכנסת, מתפללת ערבית וחוזרת הביתה. אלה הרגעים שהם רק שלי במהלך היום, אלה העוגנים שלי", היא מספרת. "הימים שלי באמת יכולים להיות מטורפים ומלאי סטרים ולחץ. ליצור ולהגיש מהדורת חדשות זה לחיות בקצב אחר, ולא משנה מה קורה. וכשמגיע זמן מנחה, אני יודעת לעצור ובתוך כל הרעש וההמולה אני מוצאת

צילום: ד"ר

"החדשות שלנו הן נקודת אור בתוך הכאוס של המלחמה". לוחמים בעזה

שנה טובה מתחילה בתלפיות

הלימודים
בזום

תלפיות הבית שלך לשבתון

מורים בשבתון?

מחפשים לימודי תעודה שמוכרים גם לגמול השתלמות?

הצטרפו אלינו כבר עכשיו ובחרו את הקורסים בהם תרצו לקחת חלק בשנת השבתון.

AI וטכנופדגוגיה

בהנחיית: מר שלמה זלביץ

אימון הפרעות קשב

בהנחיית: גב' דנה קינד

הוראה מתקנת במגוון תחומים

בהנחיית: ד"ר יפית מורדוף

NLP ברוח היהדות

בהנחיית: גב' צביה ברונשטיין

למידה
היברידית

ניתוח התנהגות יישומי

בהתאם להנחיות ABAI

בהנחיית ד"ר שלומית זילברנגל

תקשורת מקדמת

באמצעות שפת גוף

בהנחיית גב' נתי כהן

מוכנות לכיתה א'

בהנחיית: ד"ר יפית מורדוף

אימון קוגניטיבי התנהגותי

בהנחיית: גב' דנה קינד

הנחיית הורים

בהנחיית: גב' דנה קינד

CBT כלים יישומיים בהוראה

בהנחיית: ד"ר אורי נויבירט

מיינדפולנס

בהנחיית גב' עינת אייל

הוראה מותאמת באנגלית

בהנחיית ד"ר לובה אוסטריצקי

מיומנויות וכישורים חברתיים

בהנחיית גב' דנה קינד

אשריר

פתוח
לקהל הרחב

לימודים
בזום

מימון מלא של
קרן ההשתלמות

תלפיות

המכללה האקדמית לחינוך בחולון

מרים: 052-3290965 | משרד: 03-5128543

מרכז ייעוץ והרשמה: 1-800-071-500

את השקט שלי".
ובתוך כל זה, עולה על הפרק האפשרות להקים בית?

"אם היינו מקיימות את הריאיון הזה לפני שנה, הייתי הרבה פחות פתוחה לרעיון, כי אני מאוד מושקעת בקריירה ויש לכך גם מחיר אישי. אבל היום אני יותר פתוחה לכך, כמובן רק עם הפרטנר המדויק לי. כי בסוף בעולם המאוד רועש את רוצה למצוא את הפרטנר המדויק שיכול ורוצה לעשות איתך את הדרך הזאת".

העובדה שאת מפורסמת מקשה על התהליך?
"זה בהחלט עושה את זה יותר מורכב", היא מודה, "כי המסך הוא מסך ויש את החיים האמיתיים. ויש אותי בין ארבעה קירות, פשוט מגי, ואת רוצה את האדם שלא יסתכל עלייך בשקיקה רק כשהוא צופה בך במסך, אלא גם כשהוא לצייד במסע החיים. ובמקום הזה לפעמים זה מאתגר למצוא את האחד".

לאולפן היא יוצאת בסביבות 12 בצהריים. "אני לוקחת חלק בכל הישיבות עם הכתבים, עורכי המשנה, המפיקים. אנחנו כולנו במגרש הזה יחד. נראה לי שאני שוברת כאן מיתוס, אבל אני גם זו שכותבת את המהדורה. אני חושבת שסוד ההצלחה הוא להיכנס לפרטים הקטנים, ולכן אני לוקחת על עצמי גם דברים שלכאורה אני לא אמורה לעשות".

כמגישה את לא רק מקריאה מהטלפרומפטור?
"אני ממש לא רק מקריאה. אני כותבת את מה שאני אומרת, כי בסוף אני חתומה על כל מילה שאני אומרת. אני חתומה על מה שאני שואלת. אני אמורה גם ליצור את הדבר הזה שנקרא אותנטיות, שלפעמים מאוד נעדרת מהמסך", היא מחדדת. "אני לא יכולה לומר או לשאול משהו שאני לא מתחברת אליו. לכן לקחתי על עצמי מהיום הראשון, כבר חמש שנים, שאני כותבת את מה שאני אומרת".

זה מוסיף לך עוד ים עבודה.
"נכון, זה הופך את היום להרבה יותר עמוס בכל היבט שהוא. אבל אני לא מכירה משהו אחר. אני מאוד מעורבת במקום האישי והמקצועי עד הסוף. אחרי המהדורה אני מגיעה הביתה בסביבות עשר וחצי, וחוזר חלילה. ככה ראשון עד חמישי. ביום שישי ובשבת זה הזמן שלי עם הקדוש ברוך הוא".

"מתייחסת לתפקידי בחיל ורעדה"
יש כאלה שמכנים אותך "אשת הקרח" על אופן

"היה לי רגע נוגע ללב כשאמא של התצפיתנית קרינה ארייב, כשעוד הייתה בשבי, הגיעה אליי לאולפן. אני מקיימת את הריאיון והיא פורצת בבכי קורע לב. פשוט חרגתי מכללי הפרוטוקול של מגיש חדשות, קמתי וחיבקתי אותה. זה רגע שאני לא אשכח, כי אתה מבין שבסוף, מעבר לחליפה המהודקת ולכיסא המגיש, אתה בן אדם"

ההגשה הקר שלך בשידור.

"מקצוע הגשת החדשות הוא מקצוע שאין בו כל כך הרבה משחק. אתה צריך לשדר רצינות ושיקול דעת. יחד עם זה, אני יכולה לומר לך שכשאני שמחה, רואים שאני שמחה. וכשאני מתרגשת מכתבה, רואים שאני מתרגשת, וכשנכון לי לומר אמירה אישית אז אני אומרת. אני מאוד מחוברת לעצמי במהלך המהדורה. כלומר, המגי שיושבת כרגע מולך והמגי של הגשת המהדורה בשמונה בערב, זו אותה מגי. פשוט בשני כובעים שונים", היא מסבירה. "וכשאני מוצאת במהדורה מקום למילה אישית, לחצי חיוך, לאמירה ערכית, אז אני שם. אבל אחרי הכול, הגשת מהדורה מחייבת את מלוא הרצינות".

איך זה להגיש מהדורה בזמן מלחמה?
"אנחנו שנתיים במלחמה. מלחמת אין ברירה שאין צודקת ממנה. אלה שנתיים מאוד מורכבות. אני יכולה לומר לך שבשנתיים האלה אני נמצאת באולפן יותר מאשר בבית. בשנתיים האלה אני ממעטת, אם בכלל, לצאת לחופשות, כי אני מרגישה מחויבות אין קץ לצופים בתקופה שהיא כל כך רגישה".

מחויבות למה?
"את בשליחות. כל התפקיד שלי, פרט לעובדה

שזו זכות, זו גם שליחות. מתחילת המלחמה, כל ערב בשמונה, מהדורת החדשות של 14 שיקפה תמונה ברורה ואוטנטית של מה שקורה בשטח, והצליחה באותה נשימה גם לתת הרבה מאוד רוח לכל מי שהיה זקוק לכך. אם הייתי מראה לך את הטלפון שלי בשנתיים האחרונות, עם כמות ההודעות האישיות שאני מקבלת, על ההשפעה והמשמעות שיש למהדורה בתקופה כל כך רגישה ומטלטלת, היית מבינה את גודל האחריות", היא אומרת. "לכן אני אומרת שאני מתייחסת לתפקיד בחיל ורעדה. יש לי מחויבות לצופה והמחויבות הזאת התחדדה מאוד בשנתיים האלה, כשאתה מבין את המשמעות שיש לשידור שלך ולמילה שיוצאת לך מהפה".

והמהדורה מקדמת אג'נדה כלשהי?
"בעבודה המקצועית שלי אני פועלת מתוך המקום שמשקף את המציאות כהווייתה. המהדורה ב־14 מציגה את העובדות כפי שהן, וגם מותחת ביקורת כשצריך למתוח ביקורת, ואם צריך להעניק משקל לדברים מסוימים, אז היא מעניקה להם משקל. לא לקשקש ולא לצייר מציאות שווא, כן להציג את היתרון והחיסרון בכל סוגיה, ומה המשמעויות והנגזרות לדברים. המציאות היא מורכבת, וזה מה שהמהדורה השתדלה לעשות בשנתיים האחרונות, להציג את המציאות כפי שהיא".

אז במה היא שונה מהערוצים האחרים?
"ברשותך אני לא אדבר על הערוצים האחרים, אבל ברור שיש פה איזו קונטרה, אמירה אחרת. והתשובה הכי טובה לשאלה שלך היא לצאת לרחוב הישראלי. אני נוטה לעשות את זה הרבה בשנתיים האחרונות, והקול שאני שומעת מבין לעומק את הערך הסגולי של הערוץ", היא משיבה. "בסוף אני לא התשובה, והכתבים הם לא התשובה. השטח הוא התשובה. ומהשטח אני מבינה שאולי היינו איזושהי נקודה של אור בתוך כאוס מאוד גדול של מלחמה. אנחנו מקוים להמשיך ולהיות נקודת האור הזאת. ושוב, אנחנו מציינים את המציאות כפי שהיא, אבל כשצריך לומר מילה טובה, להצדיע למי שמגיע או להעלות את מורל העם, אז אנחנו בהחלט שם", היא אומרת בנחרצות. "זכן, הערוץ הוא ערוץ עם אוריינטציה פוליטית ימנית, ומהדורת חדשות 14 היא היום אלטרנטיבה שלא הייתה קיימת לפני כמה שנים. יש כאן קול שנדחק במשך כל כך הרבה שנים לשוליים ופתאום מקבל במה, ובמה מכובדת. יש כאן קול שלא מתבייש ולא מתנצל".

טביבי מביאה כדוגמה את שבירת הצום הפומבית שערכה בשידור חי. "כשאני שברתי את הצום לפני שנה, ב־17 בתמוז, זו הייתה הפעם הראשונה בתקשורת הישראלית שמגישת חדשות עושה דבר כזה. זה היה רגע כל כך יהודי בשיא הפריים־טיים".

תכננת את זה מראש?
"לא, זו פשוט הייתה השעה ואנחנו יהודים במדינה יהודית, אז למה לא בעצם? באותו רגע רציתי לשבור את הצום ובירכתי על המים. הסברתי בכמה מילים על מהות הצום, כי זה מה שהרגשתי שנכון לעשות".

ואילו תגובות קיבלת?
"חטפתי אחרי זה קיתונות של בוז בכל מיני אתרים. ערוצי תקשורת הגדירו את זה כ'כפייה דתית בפריים־טיים'. למה? מה יותר גדול מלהרגיש יהודי?" היא תוהה. "השנה כשעשיתי את זה, כבר קיבלתי גם חיבוק ותגובות אוהדות. זה הפך להיות הרבה יותר מובן מאליו. קיבלתי הרבה הודעות, אגב גם מחילונים, שכתבו לי: גרמת לי להרגיש יהודי. מבחינתי עשיתי את שלי.

למרות הביקורת, המהדורה היא לא 'שופר' ו'דף מסרים'. אנחנו מביאים למסך אלטרנטיבה ראויה ליתר הערוצים. אנחנו במה לכל מה שבמשך כל כך הרבה שנים הושק, ולא קיבל את המקום והבמה הראויה. ואנחנו הפכנו להיות הבמה הזאת".

ואולי גם המלחמה חידדה את הפער בין הערוצים?

"מה שקרה במלחמה הוא שהצלחנו לגבש את הדיי־אן־איי שלנו ואת הזהות שלנו כערוץ אחר בנוף הישראלי, כערוץ שמספק אלטרנטיבה שלא הייתה קיימת עד אז. המלחמה רק חידדה את הפער המהותי שקיים בינינו ובין יתר הערוצים".

את המחאות והקריאות לסיום המלחמה אתם משדרים?

"לאורך המלחמה קיבלנו הרבה מאוד ביקורת, שאנחנו לא נותנים מקום למשפחות חטופים ולהפגנות מחאה כאלה ואחרות, אבל אנחנו בהחלט שם בהפגנות ובחסימות הכבישים. במהדורת החדשות, בכל פעם שיש הפגנה כזו או אחרת, תמיד יש לנו כתב שמסקר בשטח, למרות שהכתבים שלנו נאלצים לחטוף גם אלימות ויחס פוגעני מאנשי המחאה והמפגינים. צר לי שסוגיה כל כך רגישה כמו החטופים, שמבחינתי היא קונצנוס, כי אין בית ישראל שלא רוצה את החטופים בחזרה, נצבעת בחלקים מסוימים בצבע פוליטי, וגורמת לאנשים שרוצים להיות חלק ממנה להימנע מכך", היא קובלת. "אז כן, אנחנו נותנים מקום למחאה, וגם יודעים להעביר ביקורת כשצריך".

"הקדוש ברוך הוא הוא הסוכן שלי"

השידור במהלך מלחמה גורר עימו גם רגעים קשים יותר. את יכולה לספר על רגע כזה?
"בסוף כשאתה מראיין משפחות שכולות, שורדי שבי או משפחות שמחכות כבר 700 ימים לבן או לבת שלהן שיחזרו הביתה, אתה לא יכול להיות רובוט. אתה חייב לדבר עם הלב. היה לי רגע נוגע ללב כשאמא של התצפיתנית קרינה ארייב, כשעוד הייתה בשבי, הגיעה אליי לאולפן. אני מקיימת את הריאיון והיא פורצת בבכי קורע לב. פשוט חרגתי מכללי הפרוטוקול של מגיש חדשות, קמתי וחיבקתי אותה. זה רגע שאני לא אשכח, כי אתה מבין שבסוף, מעבר לחליפה המהודקת ולכיסא המגיש, אתה בן אדם".

איך מצליחים לשמור על פאסון בשידורים קשים?

"עם הזמן אתה לומד לטייל בין הכובעים האלה, בין הדמות האסופה, הרצינית, קרת הרוח, ובין הרגש. והמלחמה הזאת מולידה הרבה מאוד רגש והרבה מאוד רגעים קרובים שאתה לא יכול שלא לכאוב בהם. אני יכולה לומר לך שכתבות השכול על לוחמים שנהרגו קשות לי באופן מיוחד. אני צופה בכתבות לפני שהן עולות לשידור, וכל כתבה כזאת הופכת לי את הבטן. בסוף אלה הבנים של כולנו".

איפה מגי תהיה בעוד חמש שנים?
"כל מה שהקדוש ברוך הוא יעניק לי. הקדוש ברוך הוא הוא הסוכן שלי והוא מוביל אותי בדרך. כרגע אני מתעסקת בעשייה העכשווית, בכאן ועכשיו".

יש סיכוי שנראה אותך בפוליטיקה?
"בשלב זה אני רואה את עצמי בתקשורת, אבל בכל מקרה אני רוצה להיות במקום שיש לו את היכולת להשפיע. ולא, אני לא סוגרת את הדלת". ●

צילום: אריק תרמור פלאש 90

"הכתבים שלנו מגיעים לסקר, אבל מקבלים מהמפגינים יחס פוגעני". הפגנות השמאל

סיימנו את לשם!

צילום: פני אלמלך

אחרי 14 שנים של חלום, תכנון ובנייה - סיימנו את הקמת היישוב לשם!
תודה לכל השותפים לדרך, שבאו וכיבדו אותנו בנוכחותם בחגיגות הסיום.

ממשיכים בכל העוצמה עם הפרויקטים הבאים,
לפרטים: 076-599-6328

הריזהב

"רציתי שארנן יהיה
זיכרון חי, לא תמונה
ויום זיכרון כמו אבא שלי
ואחי". ורד וספי צברי

שלוש דפיקות ואלוקים אחד

ורד וספי־צברי שכלה את אביה במלחמת יום
הכיפורים, את אחיה במלחמת שלום הגליל ואת בנה
במלחמת חרבות ברזל, אבל החלל המשולש שנפער
בחייה קירב אותה דווקא לאמונה ולשמירת מצוות ♦
חייה המאתגרים מחברים בין הבית ביסוד המעלה
למעין הנצחה בשומרון, ובין אהבתה לכן הציור
לפתיחת חמ"ל אזרחי למען הלוחמים בצפון

עתיה זר // צילום: גילי ג'הוזי

חוט מקשר של הנצחה מיסוד המעלה לגב ההר. וספיצברי במעיין ארנון בשומרון

אישה. "איך שהיא ראתה אותי היא חייכה. אני אומרת את זה בתור תורה, כי החיוך הזה היה ברכת 'ברוכה הבאה', כאילו אמרה לי 'הכול בסדר'. כמה שזה חשוב הפנים הטובות". האישה ההיא הכניסה את ורד לביתה, והן החלו ללמוד יחד. הלימודים קסמו לה, אך

"כל הזמן הרגשתי את אלוקים", היא מספרת. "אהבה תמימה, כמו אש להבה. עוד לא חיברתי את זה לתורה ומצוות, אבל באיזשהו שלב אמרתי לעצמי שאני אלך לחפש ישיבה, כדי לנסות להתקרב ליהדות. לא ידעתי שישבה זה של בנים וזה בנפרד

חציו זכאי וחציו חייב, ומי שעושה מצווה הכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות. זה השפיע עליי מאוד".

ורד, דור שמיני ביסוד המעלה, היא נצר לאחים מזרחי, שהיו בין מייסדי המושבה הצפונית. אימה, שרה וספי, הייתה אחות בבית החולים זיו וניהלה את המחלקה הפנימית במשך 40 שנה. אביה יואב היה איש קבע עד לנפילתו. השניים הכירו בבית הספר החקלאי בנהלל, ולאחר נישואיהם קבעו את ביתם ביסוד המעלה. משפחה חילונית שורשית עם שלושה ילדים - ורד ושני אחיה, עינב וארנון. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נלחם אביה כמג"ד טנקים ברמת הגולן. ימים אחדים לאחר פרוץ המלחמה התקבלה ממנו גלויה. "התחלתי להאמין שיש אלוקים", כתב האב. בהושענא רבה הוא נהרג. לאחר נפילתו זכה בעיטור העוז על הקרבות שניהל.

ארנון, אחיה של ורד, היה האח הבכור. שנה וחצי מפרידות ביניהם, והם גדלו כמו תאומים. כשאביהם נהרג לקח ארנון את תפקיד הגבר, סייע למשפחה במשק החקלאי, דאג לאחיות ולאחיו הקטן, והיה יד ימינה של אימו. במלחמת שלום הגליל התהפך הנגמ"ש שבו נסע והוא נהרג. "כבר כשאבא שלי נהרג נפער חלל גדול. הייתי בחיפוש מתמיד, כמו מישור שאוכל ולא שבע. ואז כשאחי נהרג זה היה שוב כמו בור מתחת לרגליים. מיד אחר כך התחלתי ללמוד תורה וגיליתי את החסידות. הייתי כמו אדם שהגיע מהמדבר, וצללתי לתוך העולם של הלימוד, של החיבור לתורה ולאלוים".

ורד חוזרת לאובדן הראשון, של האב, אז התחיל אצלה כנערה תהליך של חיפוש. "כשאבא שלי נהרג הבית שלי די התפרק", מספרת ורד. "אמא שלי עבדה, ואחר כך מצאה זוגיות חדשה. אני עזבתי את הבית כבר בגיל 11. בהתחלה גרתי אצל אישה מבוגרת במושבה, ואחר כך התחלתי להסתובב ולטייל. הלב שלי לא ידע מנוח". בגיל 16 עזבה את התיכון. היא למדה אומנות במכללה ובעיקר הסתובבה בצפון, ישנה במבנים נטושים וטיילה הרבה בטבע.

פני שנה, באחד מימות הקיץ, ביקרתי באתר השחזור בראש פינה. גלריות אומנים וחנויות קטנות פזורות שם ברחוב המרוצף אבן, ליד בית הכנסת העתיק. בכניסה לאחד המבנים צד את עיניי שלט קטן: ציור בשחור-לבן של אם מחבקת את בנה החייל, ומעליו הכיתוב 'המקום של ארנון'.

מי זה ארנון? שאלתי את האישה שישבה בפתח. "גיבור ישראל", היא השיבה. "לוחם בסיירת גבעתי. נהרג בחודשים הראשונים של המלחמה". התברר שהאישה היא אימו של ארנון, שמה ורד וספי צברי והיא ציירת. במבנה הייתה גלריה של הציורים שלה והיא הפכה אותו לקפה-גלריה על שם בנה, ארנון בנבניסטי-וספי. דקות נוספות של שיחה גילו כי במשפחתה של ורד שלושה דורות של שכול. ורד הייתה ילדה בת שבע כשאביה, יואב וספי, מג"ד בשריון, נהרג בקרבות הבלימה במלחמת יום הכיפורים. אחיה ארנון נהרג במלחמת שלום הגליל, ובמלחמה הנוכחית כאמור שכלה את בנה - הנושא גם הוא את השם ארנון.

כמה חודשים לאחר מכן הגעתי שוב לראש פינה. המקום החל לחזור לחיים לאחר תקיפות צה"ל בצפון, ומבקרים רבים פקדו את הרחוב המרוצף. גם ב'מקום של ארנון', שאליו נכנסתי, ישבו מבקרים. ורד זכרה שאני מהשומרון, והראתה לי בטלפון תמונה של מעיין חדש בשומרון שנחנך על שם בנה. את המעיין זיהיתי: עין אל-פוקא, מעיין יפהפה בין אלון מורה, איתמר ומכורה שבבקעה. חבר נעורים של ארנון עבר במעיין וכתב עליו "לזכר ארנון בנבניסטי". כשוורד שמעה על כך היא דיברה עם איתמר כהן, בעל חווה סמוכה למקום, ודרכו יצרה קשר עם המועצה האזורית שומרון, ויחד הם טיפחו את המקום, בנו פרגולה סביב הבריכה, הביאו שולחנות פיקניק ועציצים. ורד מראה לי בגאווה תמונות של המעיין המשופץ.

"מדדהים איך אחרי הפרידה מהגוף, ארנון מזיז אותי פי מיליון", היא משתפת. "אני כל הזמן עסוקה בעשייה ויצירה. משהו בי כל הזמן רץ עם ארנון. זה הכוחות שלו, שהוא מזיז אותי לעשייה טובה, להאיר ולבנות. כבר בשבעה אמרתי לעצמי שאני רוצה שארנון ימשיך לחיות בתוכי. שיהיה זיכרון חי, שלא יהיה תמונה ויום זיכרון כמו אבא שלי ואחי".

כמה חודשים אחר כך אני שוב נפגשת עם ורד, הפעם כדי שסיפורה המיוחד יהיה נחלת הכלל. בחרנו להיפגש בעין אל-פוקא, או בשמו החדש עין ארנון. ורד לא מוותרת על טבילה קצרה במעיין, שמחה לגלות שיש מי שדואג להשקות את העציצים. היא מוציאה מהתיק פירות וכריכים ופורשת את סיפור חייה, סיפור של ילדה ששכלה את אביה, נערה ששכלה את אחיה, אם ששכלה את בנה, ואישה חזקה שבחרת בכל יום מחדש להוסיף טוב בעולם.

גלויה מהאב: "יש אלוקים"

"בגיל 18 חזרתי בתשובה", היא משתפת. "כל השנים הרגשתי שאלוים איתי. הרגשתי שנועדתי לעשות טוב בעולם, אבל לא ידעתי באיזו דרך. הרגשתי שאני רוצה שהחיים שלי יהיו משמעותיים וישנו את העולם לטוב. לימים שמעתי דברים של הרמב"ם, שהעולם

"אמא שלי הייתה לי כמו חומה. היא העמידה פני חזקה, רק ניסתה לגונן. רק לאחר שנפטרה הבנתי שזו הייתה העמדת פנים, שהיא לא הצליחה לשרוד גם את האובדן הזה. ביום השנה של ארנון, הבן שלי, היא פתאום אמרה: 'ארנון תמיד שאל אותי מאיפה היו לי הכוחות, ואמרתי לו שאני מסתכלת על חצי הכוס המלאה. אבל הכוס התרוקנה'"

היא הרגישה שלא ייתכן שהתורה היא נחלת מאה שערים בלבד. היא נזכרה שכשהייתה בת 12 בילתה בכפר חב"ד בקייטנה לבנות מצווה יתומות צה"ל ושמעה שם על הרבי מלובביץ'. תחושת בטן חזקה אמרה לה שהיא צריכה לנסוע אליו.

"חזרתי ליסוד המעלה, ובמקרה פגשתי שם שליח של חב"ד. דרכו התוודעתי לתורה של חב"ד שדיברה אליי, כי היא אמרה שאנחנו פה כדי לתקן את העולם, להשתמש בעולם ולהפוך אותו לכלי של קדושה. זה עשה לי נחת, כי הבנתי שהתורה לא חייבת להישאר סגורה במאה שערים. התחושה שניקרה בי כל השנים,

מבנות. אז נסעתי למאה שערים כי ידעתי שזה מקום של דתיים. הגעתי לירושלים ושאלתי איש בקיוסק איפה יש ישיבה. הוא הראה לי לאן ללכת, הגעתי לשם ואמרתי לאנשים שאני רוצה ללמוד בשיבה. הם שלחו אותי לרבנית שגרה לא רחוק משם. מבחינתי, רב או רבנית אז היו דמויות מהסרטים, כמו כומר להבדיל, שבאים אליהם ומתוודים בפניהם על הכול. וזה מה שעשיתי, הגעתי אליה ופשוט התוודיתי באוזניה, סיפרתי לה כל מה שעברתי".

הרבנית הפנתה אותה לאישה אחרת, חוזרת בתשובה שהיא ובעלה היו חסידי ברסלב. ורד לא שוכחת את המפגש הראשון עם אותה

המכללה
האקדמית חמד
חוסן, אמונה, חינוך.
קריית חינוך שדות נגב

אל תתנו לשנה החדשה להתחיל בלעדיכם

הזדמנות אחרונה להירשם ללימודים באקדמית חמד

תואר שני M.Ed.
שנה אחת

בתוכניות:

| ניהול וארגון מערכות חינוך חדש! אפשרות לשילוב תזה
| התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
| חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
| חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם

תואר ראשון B.Ed.
יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא |
תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
כתיבה וחשבון

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון

רכבת

יום בשבוע

מתכונת היברידית
שבוע מהקמפוס
שבוע מהבית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

*שנה אחת בקמפוס
הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

לפרטים נוספים חייגו: *5280

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמד, נחטף בשבעה באוקטובר
ומוחקק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!

שאני רוצה לעשות משהו טוב עם החיים שלי, קיבלה כיוון, שזה יוכל לבוא דרך התורה. שדרכה החיים שלי לא יהיו סתם, אלא חיים של מסירות לעם ישראל ולעולם בכלל."

ורד התחילה ללמוד במדרשה של חב"ד בצפת, והתמידה בלימודים למרות תחושת הזרות. בשנת תשמ"ח הגיעה לביקור אצל הרבי בניו יורק ולאחר מכן נשארה לשליחות בסן פרנסיסקו, שם הכירה את מי שעתידי להיות אבי ילדיה. השניים נישאו ונולדו להם שלושה ילדים: התאומים ארנון וחיה מושקא, ואחריהם הבן יוסף יצחק. "כבר כשהיה בבטן, ארנון לא הפסיק לזוז", מספרת ורד, "הרופאה אמרה 'אני רוצה להכיר את התינוק הזה שכל הזמן זז'. אחותו התאומה הייתה ברוגע. ככה זה היה גם אחרי שהם נולדו - היא מיושבת והוא כל הזמן בתנועה, חייב לגעת באדמה. רגיש מאוד. הרגשתי שאני צריכה לעשות כלים לאורות שלו".

חזרה לאומנות בברכת הרבי

כשחלפו השנים ורד חשה שהנשמה של ארנון שייכת ליסוד המעלה, למרחבים של ארץ ישראל, ועליה לחזור לשם. נישואיה לא צלחו, היא התגרשה וחזרה עם הילדים לארץ. לא ציפו לה חיים קלים: היא הייתה מפרנסת יחידה, עבדה בכמה עבודות וכעבור זמן לא רב התגלתה אצלה מחלת הסרטן. "המחלה הזאת האירה בי את ההבנה שאני צריכה לחזור לאומנות. הבנתי שאני חולה כי אני לא במקום שאני צריכה להיות בו. החלטתי ללמוד בתל חי, וזה הצריך ממני מאמץ גדול. גם הרבי בירך אותי בזמנו, כשביקשתי ברכה לחזור לאומנות. כשרוצים ומתאמצים, הים נפתח". גם בתחום הזוגיות היא ראתה אור, ושנתיים אחרי הגירושין נישאה שוב.

בגיל 40 חזרה ורד לבית הספר לאומנות שבו למדה כשהייתה בת 16. "הרגשתי בגן עדן. כשהנשמה מגיעה למקום שלה יש ים של אור. ככה הרגשתי". בזמן המחלה שלה, ארנון היה צריך לעבור למסגרת תיכונית. הוא התקבל לשיבה בכפר זיתים והתאהב במקום. בשיבה גילה את עולם הסוסים והרכיבה ולימד את עצמו לנגן. בגיל 17 עזב

את השיבה בכפר זיתים ועבר לעבוד בחוות סוסים.

מנהל החווה היה יוצא סיירת מטכ"ל. בעקבות הקשר איתו, ארנון החליט שהוא רוצה להתגייס ליחידה מובחרת. הוא פנה לקצינה בבקו"ם בבקשה שתסייע לו להעלות את הפרופיל, אותו הוריד במיונים הראשונים בהמלצת הצוות בכפר זיתים שהכיר את סיפורו המשפחתי. לאחר מאמץ נחוש הצליח להעלות את הפרופיל ולהתגייס לסיירת גבעתי. כדי להתקבל ליחידה קרבית היה צריך את אישורה של אימו. "הייתי בעדו, הרגשתי שהוא גדול מהחיים ושהוא עושה דבר גדול, שאחד הדברים הנפלאים של עם ישראל זה אדם כמוהו. הרגשתי גאווה גדולה שזו הייתה הבחירה שלו".

"בצבא היה לו מעולה", היא ממשיכה, "הוא היה יותר טוב מטוב. הוא היה חדור מטרה, ידע למה הוא שם ולמען מי. ארנון היה מאוד מחובר לסבא שהוא לא הכיר ולדוד שלו. הוא היה גאה מאוד בסיפור המשפחתי והביא הרבה פעמים את אמא שלי שתדבר עם החיילים". ארנון צלח בנחישות קשיים רבים, סיים בהצטיינות את מסלול ההכשרה, המשיך לקורס קצינים והיה למפקד בסיירת. שנתיים ושבעה חודשים לאחר גיוסו קיבלה קצינה בבקו"ם הודעה קולית מארנון, שבה הודה לה על שסייעה לו להעלות את הפרופיל: "לא יודע אם את זוכרת. זה ארנון בנבניסטי. באתי אלייך לפני שנתיים ושבעה חודשים למשרד. נתת לי את ההזדמנות להתגייס לקרבי, לגבעתי. סיימתי מסלול בעורב, הייתי מאוד נחוש לצאת לקורס מ"כים, סיימתי קורס מ"כים, ורציתי גם לצאת לקצינים, סיימתי בה"ד 1. ביום ראשון אני מתחיל תפקיד בסיירת גבעתי, באמת תודה רבה לך על ההזדמנות. אני לא שוכח את זה, תודה". הקצינה המופתעת, שלא מורגלת בהודעות כאלה, שמרה את ההודעה. לאחר השחרור ניסה ארנון את כוחו בלימודים אקדמיים, אך השיבה על כיסא לא התאימה לו. הוא עזב את הלימודים ופתח עם אחותו התאומה חיה עסק לשטיפת פאנלים סולריים. במקביל התהדק הקשר עם חברתו ענבל, אותה הכיר בעקבות אהבתם

המשותפת לסוסים. הם חלמו להתחתן ולפתוח חוות סוסים משלהם.

"זה ארנון אחי, או ארנון בני?"

כשפרצה מלחמת חרבות ברזל ארנון הגיע על דעת עצמו לבסיס גבעתי בדרום. כבר בדרך הבין את גודל הקטסטרופה וקרא לחבריו

בכסלו תשפ"ד נפגע הנמ"ר שבו נסע ארנון והוא נהרג במקום. השכול נקש בשלישית בדלתה של ורד.

איך הרגשת עם זה, לשמוע דפיקה בדלת בפעם השלישית?

"לא חשבתי על זה בהתחלה. בשבעה כמעט לא הצלחתי להפנים שאני האמא. זה היה בבית של אמא שלי וכל הזמן הייתי צריכה

"מצד אחד אני פצועה וכואבת, אבל אני גם מרגישה שאני שייכת לגיבורים שחיו ונהרגו על קידוש השם. ואני מבינה שזכיתי להיות בת של איש גדול מאוד, שעד היום אנשים מהללים אותו באוזניי. ואחות של ארנון, שהשקיע מאוד בנוער ואחר כך בצבא. ואמא של ארנון. אני מבינה שאני חלקיק של סרט. אני לא שואלת למה, אני שואלת מה אני יכולה לעשות"

לצבוא את עצמי, להזכיר לי שזה ארנון שלי ולא אחי. כאילו הדברים חוזרים על עצמם".

ואיך אמא שלך הגיבה?

"אמא שלי הייתה לי כמו חומה. היא העמידה פני חזקה, רק ניסתה לגונן. היא מקור לכוח ולהשראה, ורק לאחר שנפטרה הבנתי שזו הייתה העמדת פנים, שהיא לא הצליחה לשרוד גם את האובדן הזה. ביום השנה של ארנון הבן שלי, היא פתאום אמרה: 'ארנון תמיד שאל אותי מאיפה היו לי הכוחות, ואמרתי לו שאני מסתכלת על חצי הכוס המלאה. אבל הכוס התרוקנה. תמיד אמרתי 'אם אתה רוצה אותה יכול', אבל אני לא יכולה'. קצת אחרי האזכרה אמא חלתה, ותוך חודש וחצי היא נפטרה. לאחר מעשה הבנתי שהיא רצתה לגונן עליי, ובעצם הייתה שבורה מבפנים".

היה שלב שהיה לכן דיבור, אמא ובת, כשתי אימהות שכולות?

"לא, לא הייתי במקום הזה. אבל בעקבות האובדן יכולתי להבין מה היא עברה כל השנים. הבנתי כמה לא הבנתי. לא קלטתי את עומק הדברים, כי היא הקרינה עוצמה. אמא שלי הייתה אישה מדהימה, לא הרגשתי כל החיים שהיא איבדה בעל ובן. היא הייתה שם, אוהבת ומחייכת אל החיים, מנסה לתת את כל הטוב בעולם. יש כאלה שהחיים שלהם לא כל כך המשיכו. אצל אמא שלי לא ראיתי אישה עצובה שהחיים נגמרו לה. אני חושבת שמה שהיא עברה זה כאב כפול ומכופל, כי גם הנפילה של הנכד שלה הותירה בה חלל, והיא גם הייתה צריכה לראות את הבת שלה עוברת את זה - והיא ידעה מה אני עוברת, כי היא הייתה שם. אז היא פשוט הייתה איתי כל הזמן הזה. עטפה אותי ואת הילדים, דאגה לנו בשבתות ובחגים, והייתה איתי בכל מה

להגיע במהירות. כשהגיע לבסיס התברר שכל הציוד והכלים נמצאים בצפון, לקראת תרגיל שהיה אמור להיות שם. ארנון אמר לסמג"ד הסיירת שהוא ידאג להביא את הכלים. "זה עליי", אמר. הוא נסע לבסיס בגולן, העמיס ציוד על האמרים וארגן מטוס תובלה שהעביר את האמרים עם כל הציוד דרומה.

במוצאי שמחת תורה פרק הכול בבסיס בדרום, מה שאיפשר לאבזר את חיילי גבעתי שכבר יצאו ללחימה בקיבוץ נחל עוז. הם לחמו בקיבוץ במשך שלושה ימים. בהמשך, עם הכניסה ללחימה בעזה, שמוליק הסמג"ד ציוות את ארנון, שלא היה לו תפקיד רשמי, להיות הקשר שלו, והם לחמו יחד. ביום ח'

"האובדן הוביל אותי לחיפוש רוחני וקרבת אלוקים". שלושת דורות הנופלים למשפחת וספי

סדרה של חיילים, כי הבנתי שאני צריכה להיות כמו חייל, שנמצא כל כולו במשימה בלי לחשוב על דברים אחרים. בתוך זה ציירתי גם את החיבוק שלי עם ארנון, בסוף מסע הכומתה".

מה נותן לך את הכוחות?

"זה כל פעם לקום מחדש", אומרת ורד. "התודעה רק הולכת ומתחדדת, האמיתיות הולכת ונכנסת פנימה. זה בלתי נסבל שאין בית מקדש ומשיח ותחיית המתים, אבל אני משתדלת להסתכל רק על הטוב. להמשיך עם האמונה. אני מתפללת כל יום: ברוך אתה ה' מחיה המתים. אני מתגעגעת לאמא שלי, אני אוהבת אותה, אבל הרגשתי שהיא חיה חיים שלמים ויש שובע בנשמה. עם ארנון יש הרגשה של שבר וחסר וגעגוע ורצון לראות אותו שוב. עם בן אין השלמה. אני מרגישה שאני רודפת אחריו כל הזמן, מחפשת איך להגיע אליו. 'מושכני אחר כך נרוצה'. ואני רואה שהוא נכנס בי, שהרבה מהתכונות שאני חיה אותן עכשיו, הן שלו. זה כוחות שלו, לא שלי. נרשמתי לקורס רכיבה מערבית. אומנם רכבתי בתור נערה, אבל לא רכבתי שנים. כל הפעילות האין-סופית זה חלק מארנון. היה לו הרבה כוח, הוא פעל כמו כמה אנשים, היה מאוד חדור מטרה. כל הזמן אני בעשייה, בהנצחה. אני קולטת שזה כמו לבקש שהנשמה תישאר פה למטה ולא תעוף".

איך משפיעה עלייך היום הידיעה שאת חיה שלושה דורות של שכול?

"מצד אחד אני פצועה וכואבת, אבל אני גם מרגישה שאני שייכת לגיבורים. שהם זכו כמו שרבי עקיבא זכה, חיו ונהרגו על קידוש השם. ואני מבינה שזכיתי להיות בת של איש גדול מאוד, שעד היום אנשים מהללים אותו באוזני ומספרים איזה אדם ולוחם הוא היה. ואחות של ארנון, שהשקיע מאוד בנוער ואחר כך בצבא. ואמא של ארנון. אני מבינה שבזאת עולם הוא למעלה מהשגתי, ורוצה בטובתנו ואהבתו אין סופית. אין לי תובנה בסיפור הגדול. אני מבינה שאני חלקיק של סרט. אני לא שואלת למה, אני שואלת מה אני יכולה לעשות".

מה את חושבת על התנהלות המלחמה?

"אם אני מסתכלת על המשפחה שלי, לאבד בשלוש מלחמות אבא, אח ובן, זה מחדד את ההבנה שאי אפשר להשאיר את המלחמות האלה בלי ניצחון. צריך להפסיק להתנצל על הניצחון שלנו. המצב הזה חוזר שוב ושוב. נותנים לנו מכה, אנחנו מתעוררים כמו אריה, נלחמים ואחר כך מחזירים לאויב את הכוח. למה? למה נתנו את סיני? הם היו אלה שצריכים להתחנן לשלום. בלבנון אחרי שנים של פצצות וקטיושות בגבול הזה סוף סוף נלחמו, למה לחזור אחר כך עד הגדר? עם כל הוויתורים האלה, אחר כך הנכדים או הננינים שלכם יצטרכו להילחם, ואני הדוגמה לזה. לא מבחינה אלוקית, אלא בדרך הטבע. אתה נלחם באויב? תכניע אותו, אחרת זה כמו סרטן. אם משאירים ממנו משהו - הוא ממשיך. אני חושבת שהרחמנות על האויבים מביאה עלינו אסון. את זה צריך לשנות מהקצה אל הקצה. עם ישראל לא צריך להתחנן לשלום. מי שחולם על שלום עכשיו, יהיה לו אולי שקט לשנה-שנתיים. אבל שיחשוב על הילד והנכד והנין שלו." ●

"אחרי שחליתי הבנתי שציור הוא המהות שלי, אני לא יכולה להתכחש לה". ציור של וספיי צברי על קרטון, מחבקת את הבן ארנון

ומקום לסדנאות בבוץ. החלום שלה הוא ליצור חיבורים והיא פועלת ליצור אותם באמצעות הגן הקהילתי. כעת היא פועלת כדי להקים בגן עגלת קפה ומקומות ישיבה, כשהפיקוס עתיד להיות על מוזיקה. ארנון היה בעל שמיעה אבסולוטית וניגן על כמה כלים. ורד חולמת להפוך את הגן למקום של מוזיקה, לטפח נגנים צעירים, לתת מקום למוזיקה יהודית, וגם במה למוזיקאות דתיות. "הרבי אמר: בשירה ובזמרה נביא את הגאולה", היא אומרת. "גם אחדות, גם קשר, גם נחמה. כל זה יכול לבוא דרך המוזיקה". היא מקווה שהמקום יהיה אבן שואבת גם לחברותות שילמדו תורה. בתוכנית יש גם מקום חדש לציורים שלה.

מאז שפרצה המלחמה הפסיקה ורד לצייר, אבל כעת היא מקווה מאוד לחזור לכך. היא מציירת מאז שהייתה ילדה, והיה ברור לה מגיל צעיר שתהיה ציירת. "למדתי בבית ספר לציור עד שאחי נהרג, בגיל 18. כשחזרתי בתשובה לא כל כך ציירתי כי נכנסתי לקטע של הלימוד. אחר כך עם הלחץ של החיים הציור נדחק. ואז, כמו שסיפרתי, אחרי שחליתי, הבנתי שהציור הוא המהות שלי, שאני לא יכולה להתכחש לה".

לציורים של ורד יש קונספט. בגלריה שהייתה פתוחה עד לא מזמן עמדו בשורה קרטונים שעל גבם ציירה ורד זוגות. "ציירתי זוגות מיסוד המעלה על קרטוני פרי, כדי לבטא את זה שהם הפרי של המקום. באחת התקופות המאתגרות של החיים שלי ציירתי

שעשיתי".

כשוורד אומרת "הייתה איתי בכל מה שעשיתי", היא מתכוונת לפעילות שהתחילה עם פרוץ המלחמה, עוד לפני נפילתו של בנה. היא הקימה חמ"ל שאליו נשים מרחבי הצפון הביאו אוכל מבושל ונסעה בין הבסיסים, בתיאום עם הצבא, וחילקה לחיילים. חוץ מאוכל היא סיפקה גם ציוד רב נוסף כמו מטענים, שמיכות ועוד. הורים לחיילים יצרו איתה קשר וביקשו להעביר דרכה ציוד לילדיהם. היא עמדה בקשר עם גורמים בצבא, גייסה תרומות וחילקה לחיילים. לאחר נפילתו של ארנון היא הפכה את החמ"ל ל'חמ"ל ארנון' שפועל עד היום בסופי שבוע. 'המקום של ארנון', שהוזכר כאן, היה כאמור גלריה שנקראה בתחילה 'גלריה אגמיה' שבה מכרה ורד את ציוריה, בשיתוף אומנים נוספים. בעקבות המלחמה יצאו האחרים מן השותפות. ורד נקלעה למבוי סתום, ובעידודו של בעל הבית החליטה להפוך את המקום לקפה-גלריה על שם בנה.

"זה היה מאוד מיוחד מה שקרה שם", היא מספרת, "הרגשתי שכל עם ישראל צריך נחמה, לא רק אני, והרגשתי שזה מקום שעם ישראל יכול לקבל בו נחמה ולפגוש את השכול מקרוב. ובאמת הגיעו אנשים, הקשיבו. הגיעו חברים של אבא שלי וסיפרו לי עליו. קבוצות שרצו לשמוע על ארנון. זה היה לי כמו המשך של השבעה בחיבוק כפול, אני מחבקת את עם ישראל ועם ישראל מחבק אותי".

ורד שמחה לגלות שגם אנשים אחרים מנציחים את ארנון. באחד הימים הגיעה לבקר אותה רעיה בלוח לבית הרצליך, תושבת כפר

"צריך להפסיק להתנצל על הניצחון שלנו. נותנים לנו מכה, אנחנו מתעוררים כמו אריה, נלחמים ואחר כך מחזירים לאויב את הכוח. עם כל הוויתורים האלה, אחר כך הנכדים או הננינים שלכם יצטרכו להילחם, ואני הדוגמה לזה. אתה נלחם באויב? תכניע אותו, אחרת זה כמו סרטן. אם משאירים ממנו משהו - הוא ממשיך"

לוורד יש שלושה נכדים מבתה חיה, אחותו התאומה של ארנון, שמתגוררת ברמת גן. יוסף, בנה הצעיר של ורד, הוא רכז מדריכים של תנועת 'אחרי' בירושלים. חיה הייתה פעילה במשך תקופה בפורום הגבורה.

"אני חיה את הכוחות של ארנון"

בקיץ האחרון סגרה ורד את הגלריה בראש פינה. החלומות הגדולים שלה לא התאימו לגלריה הקטנה. קצת אחרי נפילתו של ארנון היא הקימה ביסוד המעלה גן קהילתי בשטח שבו אביה נטע בעבר עצי פרי. היא הביאה למקום סוסי פוני, סידרה מקום להבערת אש

תפוח בשומרון, עם בקבוקי שמן זית ותווית עם תמונתו של ארנון. אחיה של רעיה, יהודה, היה ראש הישיבה בכפר זיתים כשארנון למד שם, וכך נוצר ביניהם קשר שנשמר גם שנים אחר כך. גם הכיתוב על המעייץ שהוזכר בראשית הכתבה מילא את ליבה של ורד בגאווה. באחד הימים יצר איתה קשר שמוליק, הסמג"ד שארנון היה הקשר שלו, וסיפר לה שהוא מתכנן להקים במגדלים, היישוב שבו הוא מתגורר, את 'היכל ארנון', בית מדרש קהילתי. וכך כמעט בלי משים התנהק הקשר של ורד לשומרון. "לא הכרתי את השומרון לפני המסע הזה. היום אני בת בית בשומרון", היא אומרת.

צילום: לירון מולדובן

התחלה// לפני 49 שנים, נולד וגדל בבני ברק. השני מתוך חמישה אחים.

אבא// שמואל, בן 75, במשך שנים היה איש צבא וקצין בקבע, ובהמשך שימש מנהל כוח אדם בעיריית רמת גן. "אבא נולד ברומניה לזוג הורים ניצולי שואה שהיו בדרכם לארץ. אבא מסור למשפחה ויסודי. אף פעם לא עומד בצד ותמיד מתנדב לעזור במה שרק אפשר. שימש גבאי במשך ארבעים שנה בבית כנסת בבני ברק. איש עשייה בכל רמ"ח איבריו".

אמא// ציפורה, בת 75, מחנכת ומורה לתנ"ך בתיכון בליך ברמת גן. "עד גיל 18 חייתה במושב שדה יעקב, ואז עברה עם משפחתה לבני ברק. משפחתית מאוד, בעלת אוזן קשבת, מייעצת לכולם ויש בה אהבה וסבלנות לכל אדם".

מור// שם המשפחה המקורי היה מושקוביץ, "אבל בצבא אבא שינה את שם המשפחה למור". כילד התפלל עם משפחתו במניין ששכן בבית הספר מעלות. "זה היה מניין שבו המתפללים קיבלו על עצמם לא לדבר בזמן התפילה וזה הותיר בי רושם גדול".

בני־ברקי// גדל בבני ברק בשנים שבהן הציבור הדתי־לאומי גר בעיר בהמוניו. "סניף בני עקיבא מנה בשבת ארגון 1,200 חניכים. בליל שבת כולם היו יוצאים לטייל ברחוב רבי עקיבא הלון ושוב. עם השכנים החרדים בבניין היו יחסי שכנות מצוינים של כבוד הדדי".

שובב// ביסודי למד בבית הספר לבנים ממ"ד מעלות, "אצל המנהל האגדי הרב אברהם ויסמן ז"ל. הייתי בסך הכול ילד טוב ותלמיד טוב, אבל גם שובב. בכיתה ד' זרקתי על המורה שלי אבקת גירוד כמעשה קונדס והמנהל העיף אותי מבית הספר. אני זוכר אותי צועד עם אמא כל הדרך לבית של המנהל כדי להתחנן שיסכים להחזיר אותי. למרבה המזל הוא נעתר".

חניך שרוף// היה חניך בבני עקיבא. "הייתי חניך שבא קבוע לפעולות ויוצא לכל המחנות והמסעות". חטיבת בנינים ותיכון למד ביישיבת בני עקיבא נחלים, מכיתה ז' עד י"ב. "לא הייתי חרשן, אבל למדתי. יש לי תעודת בגרות טובה. הר"מ שלי בי"א וי"ב, הרב משה קבלן, מאוד השפיע עליי. הוא התייחס אלינו בכבוד וחמימות, והוא זה שכיוון אותי בסוף השמינית ליישיבה".

מדריך// בכיתה י' נכנס להדרכה כמדריך חוץ בסניף הדר יוסף בתל אביב. "יחד עם חבר היינו צועדים ברגל בשבתות כל הדרך עד לסניף בתל אביב. החניכים היו ממשפחות מסורתיות ודתיות והייתה תחושה של שליחות".

הצלחה// למד ביישיבת ההסדר בקריית שמונה. "ראשי הישיבה מאוד השפיעו עליי. הגעתי ליישיבה עם פערים גדולים בגמרא, ובהתחלה כמעט לא הגעתי לבית המדרש. אחר כך ממש שברתי את השיניים, היה לי קשה להתרכז ולהיכנס לזה, להישאר בפוקוס, אבל לא ויתרתי. בצעדי תינוק, לאט לאט, השלמתי פערים והיום לימוד הגמרא הוא עונג בשבילי".

צבא// צנחנים במסגרת ההסדר ובהמשך במילואים. "אהבתי ואוהב את הצבא. רואה בזה שליחות ונס ופלא ואהבת ישראל. במהלך השירות היה את הסכם חברון, ובדיקו היינו באימון חורף ברמת הגולן. בשבת הקפיצו אותנו בדחיפות לחברון כי היו התפרעויות. באותה תקופה הקשר שלי עם אזור חברון התעצם".

ד"ר צביקה מור

49

נשוי לאפרת, אב לשמונה

תושב קריית ארבע

אביו של החטוף איתן מור, יושב ראש פורום תקווה

ידע מה איתו. התפללנו שהוא בשבי ולא חלילה מחכה לנו בשקית במקרר. ואז הודיעו לנו שהוא בעזה. אחרי 21 יום הודיעו לנו שהוא בחיים. במובן האישי זה שבר גדול, דאגה נוראית, אימה. ויחד עם זאת, בתמונה הגדולה אנחנו מבינים שמדובר באירוע בקנה מידה תנ"כי".

פורום תקווה// הפורום הוקם חודש אחרי תחילת המלחמה. "יחד עם אליהו ליבמן ודיצה אור ראינו שאנחנו זקוקים לבמה משלנו כדי להביע את המסרים ודרכי הפעולה שאנחנו מאמינים בהם - והקמנו את הפורום. היום יש איתנו משפחות של חטופים, רובן מזדהות באופן מפורש וחלקן תומכות בנו מאחורי הקלעים. הרעיון הוא שחרור החטופים מתוך אחריות לאומית. זה אומר שאנחנו עסוקים אך ורק בהפעלת לחץ על האויב, במקום לחזר אחריו".

קמפיין מתוזמן// "יש את קמפיין החטופים, ששם לו למטרה להכניע את מקבלי ההחלטות בישראל, שייכנעו לדרישות חמאס. הם קוראים לעסקה 'ככל מחיר' והפסקת המלחמה, שזה שם מכובס לכניעה. הם רוצים שהמתנגדים לעסקה יישארו בבית או לכל היותר יגיעו לשיר בכיכר החטופים. אנחנו, לעומת זאת, פועלים שמדינת ישראל תכניע את האויב בעוצמה ולא תיכנע לו, ומאמינים שרק ככה הבנים ישובו".

שבר// "אנשים שואלים אותי: צביקה, איך אתה נשאר שפוי כשיש לך בן בשבי? אז ממש חשוב לי להגיד שנכון, זה גיהינום עלי אדמות. המשפחה

קשב וריכוז. "הייתי ר"מ ביישיבה התיכונית קריית ארבע, ובהמשך ביישיבת חורב, אבל רציתי לפתח את היכולת לסייע לתלמידים מעבר. באימון למדתי את הכלים איך לדבר, איך להביט פנימה, איך לרתום אנשים לפעולה ולעשות איתם תהליכים באחד על אחד".

קליניקה// "בהתחלה עבדתי במקביל כמחנך וכמאמן, ואז יצאתי לדרך חדשה ופתחתי קליניקה לאימון קוגניטיבי התנהגותי, בעיקר לבני נוער עם הפרעות קשב, הדרכות הורים והשתלמויות בבתי ספר. ראיתי בכך הצלה לא רק של הנער עצמו אלא של כל התא המשפחתי שלו בהווה ובעתיד. אהבתי את העבודה. ראיתי שמה שאני עושה משפיע דורות קדימה". את הקליניקה ניהל במשך 13 שנה. בתחילת המלחמה מכורח הנסיבות סגר את הקליניקה ומאז מקדיש ימים ולילות להשבת הבן איתן.

דוקטורט// קיבל דוקטורט בפסיכולוגיה לפני שלושה חודשים. "עבודת הדוקטורט שלי עסקה בתפקודים ניהוליים ורגולציה עצמית של מתבגרים עם הפרעת קשב. את מגפת ההפרעה הזאת בישראל והשלכותיה ניתן לפתור, או לפחות למתן, דווקא באמצעות עבודה עם המבוגרים הסובבים את הילד - ההורים והמורים".

חטוף// "איתן, בני בכורי. ילד טבע עם עוצמות פנימיות. היה מאבטח בנובה והציל אנשים עד שנחטף בשעה 12 וחצי על ידי אורחים עזתיים 'חפים מפשע'. עשרה ימים הוא הוגדר נעדר, אף אחד לא

השבוע בתלמוד ישראלי

סדר נזיקין | מסכת הוריות

דף י"ד: ענותנותו של רב יוסף

בדף זה מסתיימת מסכת הוריות, החותמת את סדר נזיקין. התלמוד מספר מעשה יפה על ענותנותו המופלגת של רב יוסף. לשיבת בבל היו צריכים לבחור ראש ושיבה, והתלבטו תלמידי החכמים אם להעמיד את רב יוסף בראשות השיבה או להעמיד את רבה בראשות השיבה. שלחו בני בבל לחכמי ארץ ישראל שיכריעו בדבר, והם הכריעו שרב יוסף יעמוד בראשות השיבה. אף על פי כן, בענותנותו הרבה רב יוסף סירב להתמנות למשרה ולכן התמנה לה רבה. עשרים ושנים שנים היה רבה ראש ושיבה, ולאחר שנפטר רבה התמנה רב יוסף לראשות השיבה. לאחר שנפטר רב יוסף התלבטו בני ארבעה תלמידי חכמים מי מהם ימנה לראשות השיבה, והחליטו שמי מהם שיאמר דבר הלכה שאי אפשר להפריך אותו - ימנה לראשות השיבה. אבי, שהיה אחד מארבעת תלמידי החכמים, אמר דבר הלכה שאין עליו פרכה, ומינוהו לראש השיבה.

מתחילים סדר קדשים - מסכת זבחים!!

דף ד': ארבע עבודות הקורבן

כאשר אדם מביא בהמה לבית המקדש, כדי להקריבה בקורבן, שוחטים אותה, ואז הכוהנים מניחים כלי ליד צואר הבהמה כדי שהדם יכנס לתוך הכלי. הכלי הזה נקרא "מזרק". מדוע קראו לו "מזרק"? מפני שאחר כך היה הכוהן הולך אל המזבח וזורק מן הדם שבכלי.

על דפנות המזבח יש ארבע עבודות שקשורות להקרבת הקורבן.

א. "שחיטה" - לשחוט את הקורבן.

ב. "הקלה" - לקבל את הדם.

ג. "הולכה" - להוליך את הדם אל המזבח.

ד. "זריקה" - לזרוק את הדם על המזבח.

את כל עבודות הקורבן יכול לעשות כוהן בלבד, אולם את עבודת השחיטה יכול לבצע גם ישראל.

★ | מן ההיסטוריה | המצור על ירושלים במלחמת השחרור

במהלך מלחמת העצמאות עמדה ירושלים במרכז של קרבות רבים. הערבים השתלטו על הדרכים המרכזיות המובילות לחלקה היהודי של העיר, ומנעו מעבר של שיירות לו חמים, מזון ואספקה. ניסיונות רבים נעשו לפרוץ את המצור באמצעות שיירות משוריינים ולהשתלט על הדרכים, והכוחות היהודיים ספגו אבדות קשות במהלך קרבות אלה. מבצע נחשון ומבצע הראל היו שניים מהמבצעים שבמהלכם הצליחו להעביר שיירות לירושלים. מאוחר יותר נסללה דרך גישה שכונתה "דרך בורמה", שהצליחה לפרוץ את המצור הירדני על ירושלים הערבית, ובמצב שילוח הותקן צינור מים שהעביר מים לעיר מאזור חולדה. בזכות מאמצים אלה הצליחו תושבי ירושלים להחזיק מעמד במלחמה.

ביחד ננצח!

התלמוד הישראלי הינו פרויקט חינוכי, קהילתי וחברתי השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר לתרבות ולמורשת ישראל

סירקו והצטרפו למאות אלפי לומדי הדף היומי, פתחו שיעור שבועי אצלכם בקהילה
לתכנים נוספים: talmudisraeli.co.il

במגרש הביתי

קם בחמש וחצי לתפילה, ומארגן את הבנות הקטנות לבית הספר. עבודה בשירות פורום תקווה, הרבה ראיונות, התיעצויות, חשיבה משותפת, הרצאות והכול במטרה להשפיע על מקבלי ההחלטות. "אני מלא הערכה למשפחות ולצוות של הפורום, ששותפים לעשייה החשובה". כיבוי אורות בחצות.

"תורה, משפחה, תורה".

"מאזין להרצאות וכמעט לא שומע מוזיקה, אבל אם כן אז שירי ארץ ישראל".

צוות לופת

"אשתי אפרת, האמא הראשונה של שובי שמבקשת שישחררו את בנה בלחץ על האויב ולא בכניעה. מעריץ את כל מי שאומר את האמת בלי פחד ובלי עבדות למחלת הדור - הפרוגרס".

לשאלה

"כרגע רק לנצח במלחמה. בשביל זה צריך לחשוף כוחות נוספים של העם".

"חיים בלי משמעות".

"לתרום ככל שאוכל לעם ולמדינה".

נמצאת בשבי ביחד עם היקיר שלה. אנחנו עוברים את מה שאיתן עובר. אנחנו עוברים את זה במחשבות שלא מרפות, בייסורי נפש, בבכי, בקושי להירדם בלילה, במחשבה היום-יומית האם יש לילד שלנו מה לאכול? על מה הוא חושב עכשיו? האם קר לו?"

משמעות // "אבל, וזה אבל גדול, כאשר אתה חי באמונה שהקדוש ברוך הוא נותן לך תפקיד ושליחות בחיים, והמטרה היא למען עם ישראל, אז יש לך יכולת לשאת גם ייסורים כבדים מאוד. כשאתה מבין שאתה חלק מעם ישראל, חלק מקיבוץ הגלויות ומהפרויקט הציוני, זה מעניק לך משמעות הרבה יותר עמוקה ופרספקטיבה רחבה ואז יש לך את הכוח ואת היכולת לשאת את המשא הבלתי נסבל הזה".

התקווה // בעיני רוחו הוא מדמיין שוב ושוב את המפגש שלו עם איתן כשישוב מהשבי בעזה. "יש את המקום שהוא בעוטף, שם ההורים פוגשים את החטופים שמשתחררים, עוד לפני המקלחת והתספורת. אני מדמיין אותנו רצים אליו ומחבקים אותו חזק חזק. אני חושב שתהיה שם איזושהי שתיקה, בכי גדול וחיבוק אמיץ. זו תהיה ממש תחיית המתים".

הגומול // "אנחנו גרים בשכונה חדשה בשם מעלות חברון, ולא היה לנו בית כנסת. יצאנו בגיוס המונים לבניית בית כנסת, ובזכות איתן כל עם ישראל התייצב לצינור ותרום מכל הלב. בראש השנה נחנך את בית הכנסת, ואני מצפה לרגע שאיתן יברך הגומל בבית הכנסת שנבנה בזכותו. בעזרת השם בקרוב!"

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

לאן את רצה?

אשמה. המקצוע הזה, עם השעות הבלתי־צפויות והאחריות על חיי אדם, מקשה מטבעו על ניהול משפחה גדולה. ואחרי ההתמחות, יש רופאות שמתפתות להישאר בבית החולים במשרה תובענית, למרות שיש להן משפחה עם ילדים קטנים. אבל זה כבר עניין של בחירה. הקונספציה שלהן היא: הרי השקעתי כל כך הרבה אנרגיות וכספים ושעות יקרות, והחמצתי כל כך הרבה - עכשיו אני אוריד את הקצב? אגב, כיום אפשר ללמוד רפואה גם בגיל 40 פלוס. יש לי חברה חכמה כזאת. היא סיימה לגדל את הילדים וכעת שקועה בלימודי הרפואה.

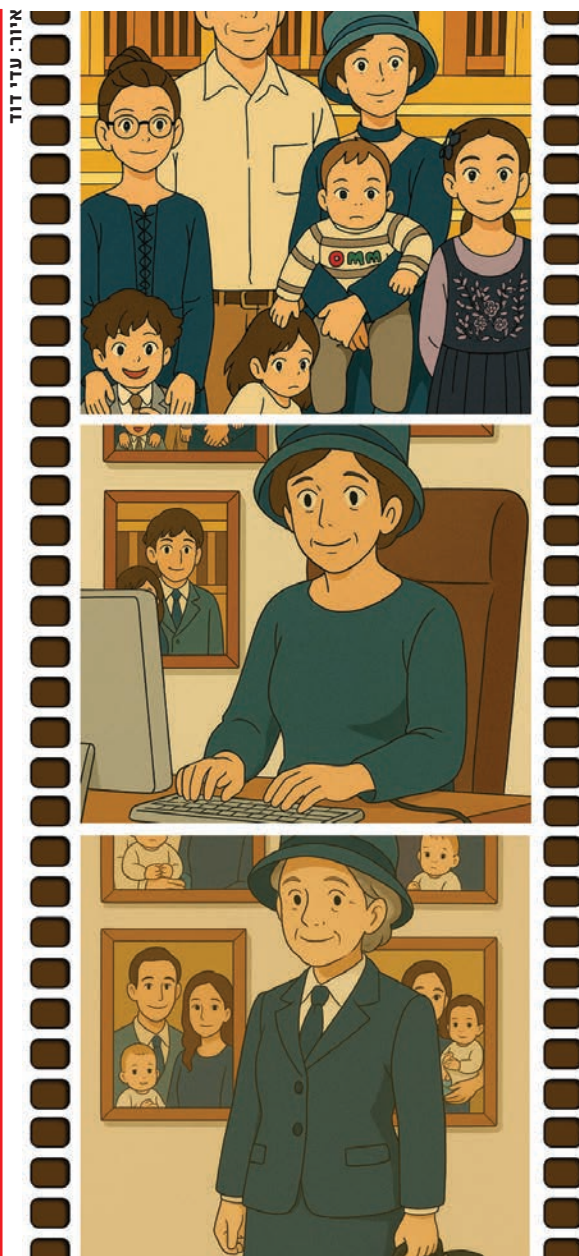
ישנו פתרון שמתאים למציאות המודרנית ולמציאות של עבודה היברידית - מודל הקריירה התלת־שלבית. בשלב הראשון, גיל 20-40, אימהות אינטנסיבית עם התמקדות בהולדה וגידול ילדים, עבודה במשרה חלקית, שמירה על קשרים מקצועיים אבל עם אחריות מופחתת. בשלב השני, גיל 40 פלוס, חזרה הדרגתית לעבודה, והגדלה איטית של האחריות המקצועית כשהילדים הופכים עצמאיים יותר. ובשלב השלישי, גיל 50-70, כניסה לשיא הקריירה, ניצול החוכמה והבשלות שנצברו, כדי להגשים חלומות בתחום המקצועי.

ברוך פרי בטן. ישראל מציגה מקרה בוחן ייחודי באיזון בין שיעורי ילודה גבוהים להישגים מקצועיים. בניגוד למדינות אירופה ויפן, שבהן ירידת שיעור הילודה משקפת זוגות ויחידים הבוחרים בקריירה על פני ילדים, ישראל שומרת על שיעורי פריון גבוהים יחסית בקרב המדינות המפותחות. הרוב המכריע של המבוגרים הישראלים שואף להקים משפחה ולהביא ילדים לעולם. אבל יש מקומות שבהם מחליטים לוותר על האימהות. חלק ממנהיגי העולם החופשי בחרו לא ללדת ילדים, וכך גם אזרחים רבים. יש מקומות בעולם שבהם הקללה "ארוור פרי בטן" באה לידי ביטוי מעשי בכל יום.

ביבשת אירופה שיעורי הילודה צונחים לרמות חסרות תקדים, ובכמה מדינות שיעור התמותה גבוה משיעור הילודה. הנתונים האחרונים נראים כמעט אפוקליפטיים. ידוע שדרושים 2.1 ילדים לאישה כדי לשמור על גודל אוכלוסייה יציב, אך כמה מדינות באירופה מציגות באופן עקבי נתונים הנמוכים מ־1.5. כך למשל בגרמניה נרשמה ירידה חדה בפריון שהגיע ל־1.35 ילדים לאישה במוצע, כך שרק ההגירה למדינה, שרובה ממדינות מוסלמיות, נותנת אופטימיות כלשהי להמשכיות - אם זו נקראת אופטימיות. באוסטריה השכנה המצב חמור אף יותר, כאשר המדינה רשמה בשנת 2024 את שיעור הילודה הנמוך ביותר בתולדותיה - 1.32 ילדים לאישה, כולל המהגרים. צרפת הייתה נחשבת פעם למדינה פורייה יחסית, הרבה בגלל המסורת של מענקים נדיבים למשפחות מהילד השלישי והלאה, בעקבות התמותה הגדולה שהתרחשה במלחמות נפוליאון. בשנת 2024 עמד שיעור הפריון על 1.62, הנמוך ביותר במאה השנים האחרונות. באנגליה 40 אחוזים מהילדים שנולדים הם בני זרים שאינם אזרחי המדינה. ויש עוד דוגמאות רבות.

בעולם שבו הרווחה ששלח לנו ה' הביאה לכך שאין לאדם כמעט למה לשאוף, בעולם שבו האדם אינו מוכן לוותר על נוחיותו בשביל חיים משותפים עם בן זוג וגידול משפחה נורמלית "כמו פעם" - זאת התוצאה. אנחנו, בניגוד לרוב העולם המערבי, נמצאים בצד של הברכה. "ברוך פרי בטן". אשירינו.

בעוד ימים ספורים נישא את התפילה "היום הרת עולם". אני מברכת את כל הקוראים שלנו בברכת שנה טובה. תהיה שנת פריון ושלוש.

בעיניי, הדבר הכי טוב ובריא לאישה ולמשפחתה הוא להפסיק את הריצה המטורפת הזאת, לנצל את חלון ההזדמנויות של שנות הפריון כדי להשקיע בהקמת המשפחה ובמיצוי הכיף של האימהות הצעירה, ולכשיתחיל הקן להתרוקן - אז לתת פול גז. זה יכול לאפשר גידול ילדים רגוע, נטול ייסורי מצפון ותחושות החמצה

איפה הלב נמצא. לפעמים מנחילים בדרך הקשה. הבנות שלי חוטפות את הילדים מיד כשהן מגיעות מהעבודה, הס מלהזכיר אפשרות של צהרון. ואם יש יום חופשי - כמובן שהקטן נשאר בבית. שנים חשבתי שזה בגלל חסך ילדות. הרי פעמים רבות מדי לא הייתי שם כדי לקחת אותם מהגן, והמטפלת עשתה זאת במקומי. אבל אחת הבנות הניחה את דעתי ונתנה לי כל כך הרבה כוח במילים שלה: "אמא, זה בגלל שידענו כמה זה היה חסר לך, כמה את כואבת את זה שאת לא יכולה לאסוף אותנו". הן קלטו איפה היה הלב שלי. לא הרגשתי שהילדים יפריעו לי להתקדם, אלא שהמקצוע מפריע לי ליהנות מהילדים שלי. ומגיע לי ליהנות.

בלי לוותר על הכיף. אנחנו בימים של חשבון נפש, וזה אומר להתבונן על הערכים שחשובים לנו ואיך נכון לחיות לאורם. אפשר לעשות את הדברים אחרת ולהפסיק את המרוץ. תוחלת החיים בישראל הולכת ומתארכת, כמו גם בכל העולם המערבי. רוב הנשים צפויות להגיע לעשור התשיעי והעשירי לחייהן, חלקן בבריאות סבירה. כאשר תוחלת החיים היא כזאת, המודל הקיים של בניית קריירה אינטנסיבית בשנות הפוריות (20-40) זקוק לעיצוב מחדש. אלה השנים הלחוצות ביותר בחייהן של נשים רבות - תקופה של הולדת ילדים וגידולם תוך כדי רכישת השכלה ובניית קריירה. בעיניי, הדבר הכי טוב ובריא לאישה ולמשפחתה הוא להפסיק את הריצה המטורפת הזאת, לנצל את חלון ההזדמנויות של שנות הפריון כדי להשקיע בהקמת המשפחה ובמיצוי הכיף של האימהות הצעירה, ולכשיתחיל הקן להתרוקן - אז לתת פול גז. זה יכול לאפשר גידול ילדים רגוע, נטול ייסורי מצפון ותחושות החמצה. כדי שזה יקרה המשק צריך להיות מוכן לקלוט אנשים מבוגרים יותר, שיש להם חוכמת חיים, ניסיון, פרספקטיבה בריאה והעיקר - עיתותיהם בידיהם. אין לידות צפויות, ילדים שצריך לאסוף מהגן או לקחת לחוגים, או מילואים אין־סופיים של הבעל. החיים בנויים כמו ספירה, קומה על גבי קומה. אישה בריאה שתתחיל מגיל 40 להעלות הילון בעבודה, תוכל לתרום 40 שנה במקצוע שלה ולהגיע למשרות בכירות אם תבחר בכך, בלי לוותר על הכיף של האימהות.

היברידיות בשירות האימהות. זה ממש לא אומר לוותר על עבודה מחוץ לבית בגיל הצעיר. דווקא בשנים אלו במשפחות רבות אין ברירה, במיוחד אם הבעל לומד תורה, למרות שהציאה של הילד מהבית גם עולה לא מעט כסף. החישוב הכלכלי של עבודה מול הישארות בבית מורכב יותר ממה שנראה. מסגרות ושמרטפיות לילדים, הסעות ועוד יכולים לזלזל משכורות שלמות. כשמביאים בחשבון את העייפות הנפשית והגופנית הנגרמת מניהול קריירה ומשפחה גדולה בו־זמנית, התועלת הכלכלית המיידית מוטלת בספק.

אבל גם השהייה בבית באופן טוטאלי לא מתאימה לרוב הנשים, בלי קשר לפרנסה. נשים רוצות ויכולות לתרום מכישורונותיהן גם במעגלים חיצוניים יותר. כשהילדים קטנים המתכון המנצח הוא משרה חלקית עם הרבה העשרה אישית בשנים אלו, ושאפה להתקדמות מקצועית מדורגת. העבודה ההיברידית והשימוש בטכנולוגיות AI עשויים להקל דווקא על הצורך להיות פיזית בעבודה, ולהפחית את העומס של עמידה בלוח הזמנים היומי, בנסיעות מחוץ לבית שמזבזבות זמן יקר ואנרגיות מרובות ומכניסות מתח מיותר לבית. מגיע לאישה צעירה ליהנות מהמתנה של האימהות הצעירה, מההריונות בנחת, תקופות משכב לידה פחות עמוסות, ויותר זמן להשקיע בעצמה מבחינה בריאותית, בתזונה, בשינה ובכל מה שנדרש כדי לשמור על הגוף בריא לאורך שנים. במקצוע הרפואה זה בלתי אפשרי. הכול טוטלי. כל קריאת חירום, כל ניתוח מסובך שמתארך, כל כנס מקצועי - הופכים למקור לרגשי

מנה של תחילת שנה

מתכון לצלי מהחלק הטוב ביותר של הבשר ומאפינס מתוק ועשיר – המלצות לפתיחת השנה החדשה

רוסטביף לב הצלע עם תפוחי אדמה צלויים

12 מנות

3 שעות
כאן הכנה

קלה
דרגת קושי

צילום: שושי סירקיס

זהו החלק האהוב עליי ביותר בבשר. קוראים לו לב הצלע, ויש שקוראים לו גם 22 או אנטרקוט לתנור. הוא נמצא כשמו - במרכז הצלעות, כלומר חלק מספר 2, אבל הוא פשוט החלק הטוב ביותר שלהן. השומן שבו משופץ היטב בתוך הבשר, הוא רך, עסיסי, טעים בצורה לא רגילה, גם בתבשיל וגם באפייה בתנור. הפעם עשיתי ממנו רוסטביף - מתכון שבדרך כלל עושים מסינטה, שהיא חלק אחורי שאשכנזים לא אוכלים. פשוט מטמינים בבשר שיני שום, מורחים היטב בחרדל, מפזרים פלפל שחור גרוס ורוזמרין ומכניסים לתנור. מתקבל צלי בשר מושלם - רך, עסיסי ונהדר.

- נתח שלם של בשר לב הצלע
- כפול 1/2 קילוגרמים
- 10 שיני שום שלמות קלופות
- 3 כפות חרדל דיצ'ון
- 2 כפות פלפל שחור גרוס
- 4-5 גבעולי רוזמרין, עלים בלהד
- 4 כפות שמן זית
- 2 כפות סילאן או דבש
- מלח
- 12 תפוחי אדמה בינוניים
- כוס מים רותחים

מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מניחים את הנתח בתבנית בינונית. בעזרת סכין חדה עושים חריצים קטנים בבשר ומטמינים בתוכם את שיני השום. מורחים את החרדל על כל הנתח באופן אחיד, קוצצים דק את הרוזמרין ומפזרים על הבשר. מפזרים את הפלפל והסילאן ולבסוף את המלח, יוצקים על הכול שמן זית ומכניסים לתנור החם ל-20 דקות. בינתיים שוטפים את תפוחי האדמה, קולפים אם רוצים וחותכים לשמיניות. מתבלים במלח ופלפל. פותחים את התנור, מוציאים את הנתח, מסדרים סביבו את תפוחי האדמה, ויוצקים עליהם את המים הרותחים. עוטפים בנייר אלומיניום ומנמיכים את חום התנור ל-150 מעלות. אופים במשך שעתיים וחצי-שלוש, עד שהבשר רך. לאחר האפייה פורסים את הבשר ומגישים יחד עם תפוחי האדמה שספגו את הרוטב.

מאפינס דבש ותארים

6-8 מנות

20 דקות
כאן הכנה

קלה
דרגת קושי

צילום: שושי גרינולד

המאפינס האלה טעימים, רכים ונפלאים לאוהבי הדבש. התמרים מוסיפים לעוגה טעם עמוק ולחות, והופכים אותה לחגיגה אמיתית לכבוד ראש השנה.

- רבע כוס מים רותחים
- תיון רגיל (תה שחור)
- 3 ביצים
- חצי כוס סוכר
- חצי כוס דבש
- 1/2 כוס שמן
- כפית אבקת קפה נס
- כפית קינמון
- כף אבקת אפייה
- חצי כפית סודה לשתייה
- 1 1/2 כוסות קמח
- חצי כוס תארי מז'הול
- 3 כפות דבש
- כף מים רותחים

מחממים את התנור ל-180 מעלות. משרים את התיון במים הרותחים במשך כמה דקות. מניחים בקערה את הביצים, הסוכר, הדבש והשמן ומערבבים היטב. מוסיפים את התה בזרם דק ומערבבים. מוסיפים את אבקת הקפה, הקינמון, אבקת האפייה, הסודה לשתייה והקמח ומערבבים לקבלת תערובת אחידה. קוצצים גס את התמרים ומשאירים חצי תמר להניח מעל כל מאפיין. יוצקים את התערובת לתבניות מאפינס מלבניות או עגולות, ומניחים מעל כל מאפיין חצי תמר. מכניסים לתנור ואופים 20 דקות, עד שהמאפינס יציבים למגע אך עדיין עסיסיים ולא יבשים. מערבבים את הדבש עם המים הרותחים ומורחים על המאפינס בעזרת מברשת.

ליסינג בסטנדרט טיוטה

יחידת TBWA

טיוטה RAV4 היברידי-חשמלי
במחיר חודשי כולל הכל, גם ביטוח!
החל מ-2,999 ₪

הטבת קיץ

leasing.toyota.co.il

***8867**

מוקד שירות
24/7

טיפול וביטוחים
כלולים במחיר

שירות בסוכנויות טיוטה
בפריסה ארצית

מקדמה 15,900 ₪ כולל מע"מ | אגרת רישוי בתשלום נוסף | 36 חודשים | 15 אלף ק"מ בשנה | כפוף לאישור יוניון מוביליטי בע"מ ולתנאי ההסכם | המחירים בתוקף עד ה-30.09.25 | התמונה להמחשה בלבד | ט.ל.ח. בכפוף לתקנון מוגבל לדגמים מסויימים.